LINDA ADAMS

Salvatorul misterios

ALCRIS

CAPITOLUL 1

O lumină aurie scălda stâncile colţuroase, anticipând apusul. Firele de iarbă se aplecau supuse sub boarea serii, foşnind misterios.

Un drumeţ, călare pe un cal gri arab gonea pe drumul nisipos. Atingerea hăţurilor pe partea dreaptă a gâtului lung şi încordat al calului îl struni spre întinderea stâncoasă, părăsind drumul.

Brandy Ames îşi opri calul pe vârful unei stânci, privind întinderea ce se defăşura la picioarele ei.

Bidiviul îşi încordă gâtul, nemulţumit de strânsoarea hăţurilor şi îşi scutură nerăbdător capul.

Cerul albastru era brăzdat spre vest de dungi portocalii.

Soarele se pregătea să apună. Părul auriu al lui

Brandy căpătase o nuanţă arămie.

— Aş fi vrut să fiu pictoriţă, ca să imortalizez priveliş tea asta, îşi spuse ea, mângâind absentă, cu un gest obişnuit gâtul calului. Este absolut magic. Parcă aş privi un boboc, înflorind cu încetinitorul.

Calul fornăi şi Brandy îl mângâie râzând.

— Devin prea fantezistă, Rashad? Când vom ajunge să ne cunoaştem mai bine, o să-ţi dai seama că mă pasionează apusurile de soare din Arizona.

Brandy sări din şa plină de graţie şi naturaleţe, apropiindu-se de marginea prăpastiei. Cerul devenise sângeriu.

Ochii ei verzi străluciră. Gura ei delicată şi perfect conturată se arcui uşor, într-un zâmbet de încântare.

Era o femeie frumoasă. Fragilă, cu osatura fină, de înălţime medie, dar cu o atitudine semeaţă.

Nu era ruşinoasă, dar aerul ei rezervat o făcea pentru unii inaccesibilă. Acum era singură şi de aceea se simţea liberă să-şi manifeste sentimentele.

Calul o atinse cu botul pe umăr, amintindu-i parcă de prezenţa lui.

— Astăzi, la magazin, îi vorbi ea calului, privind în continuare apusul, Karen îmi povestea de frumuseţea Munţilor Stâncoşi. Poate să creadă ce

vrea, eu însă nu-mi voi trăda niciodată dragostea pentru deşertul

Sonora. Mai ales la apus.

Vârfurile munţilor care înconjurau valea parcă luaseră foc. Brandy simţi cum i se taie respiraţia, admirând bogăţia culorilor. Mângâie botul fin al calului, împărtăşind cu el minunăţia peisajului.

Calul o atinse din nou pe umăr, plesnind nervos din coadă.

— Nu te mai gândi doar la stomac, Rashad. Nu-ţi fură nimeni mâncarea din boxă. Priveşte şi tu apusul.

Trebuie să înveţi să-l admiri, aşa cum o făcea Star, în fiecare seară când veneam cu el aici, ca să-mi iau cina.

Întotdeauna când îşi amintea de Star, ochii lui

Brandy se întristau. De mică îşi dorise un cal. Îl primise la zece ani şi-l botezase Star. Făcuseră o pereche inseparabilă, până în ziua în care calul murise de bătrâneţe, la optsprezece ani. Brandy avea douăzeci de ani. Pe Rashad îl primise iarna trecută, după o lungă perioadă de durere, dedicată memoriei prietenului copilăriei sale. Lui Brandy îi era greu să nu facă din când în când comparaţii între cei doi cai.

Aveau personalităţi aşa de diferite!

Şi era normal. Fusese foarte ataşată de Star. Fusese cel mai bun prieten al ei. Nu că ar fi fost genul de persoană singuratică. Avea prieteni de şcoală. Dar fiind singură la părinţi şi cu vecini la distanţe apreciabile, aşa cum se întâmpla cu toţi locuitorii din Tucson, găsise în calul ei un confident fidel.

Crescuse relativ singură, dar nu o resimţise niciodată.

Părinţii ei, deşi nu erau naturali, o iubiseră ca pe propria lor fiică. Leonora şi Stewart Ames, doctoranzi în domeniile lor, erau preocupaţi de carieră şi li se părea ciudată lipsa de ambiţie a lui Brandy.

Dar fiind doi oameni cultivaţi, o lăsaseră să-şi aleagă singură calea, fără s-o influenţeze în vreun fel. Dacă ea prefera olăritul şi muncile fizice, ei nu aveau să-i reproşeze nimic. Deşi erau dezamăgiţi în sinea lor de faptul că ea nu-şi alesese o meserie intelectuală, nu i-o arătau niciodată. Nu de puţine ori, Brandy li se simţise inferioară prin poziţia pe care o avea la magazinul de decoraţiuni interioare, unde lucra.

Karen, prietena cea mai bună şi colega ei de serviciu, o întrebase adesea dacă nu ar vrea să se mute împreună cu ea într-un apartament în Tucson. Dar

Brandy, la aproape douăzeci şi unu de ani, era greu de urnit din sânul familiei. Mai mult pentru că asta însemna să-l părăsească pe Rashad şi împrejurimile sălbatice, pustii şi liniştite ale deşertului Sonora.

Şi apusurile. Cum ar fi putut ea să se bucure în oraş de apusurile de soare? Uneori le privea din curtea fermei, alteori, ca acum, călătorea mile întregi prin deşert. Dar niciodată nu le pierdea.

Brandy oftă adânc, înaintând încă puţin spre marginea stâncii, dorind parcă să atingă apusul cu mâna.

Aerul devenise rece şi nemişcat. Înainte să-şi îmbrace cămaşa denim legată peste şolduri se mai bucură o dată de răcoarea serii, care venise după o după-amiază înăbuşitoare.

— Fantastic! Niciun apus nu seamănă cu altul. Este ca un caleidoscop infinit şi magic.

Calul începu să bată nerăbdător din copite, pe stânca plată. Brandy îşi întoarse privirile verzi spre ochii neliniştiţi ai lui Rashad.

— Dacă era şi tata de faţă, ţi-ar fi dat o explicaţie ştiinţifică detaliată a apusurilor de soare. Vezi tu,

Rashad, totul ţine de atmosfera pământului şi de felul în care este filtrată lumina. Motivul pentru care soarele pare aşa de strălucitor la amiază este că atunci, el se află exact deasupra capetelor noastre şi lumina lui trece prin mai puţine straturi ale atmosferei. La apus şi la răsărit, lumina lui trebuie să străbată mai multe straturi şi violetul, albastrul şi verdele nu se văd, lăsând să ajungă la noi doar portocaliul, galbenul şi roşul. Apusurile sunt mai colorate pentru că seara în atmoasferă plutesc particule de praf, adunate peste zi.

Orizontul căpătă o nuanţă rubinie intensă. Brandy îşi băgă mânile în buzunarele de la spatele blugilor şi oftă.

— Apusul îşi pierde tot farmecul atunci când începi să vorbeşti despre el în termeni ştiinţifici, nu-i aşa?

Este mai plăcut doar să-l priveşti.

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de o bufnitură puternică. Un fermier împuşcase undeva, departe un coiot. În deşert, zgomotele străbăteau distanţe mari şi se amplificau.

Pocnitura îl sperie pe cal, care dintr-o săritură se întoarse cu spatele la ea şi o luă la galop spre casă.

Prima reacţie a lui Brandy fu aceea de a-şi duce degetele la gură şi a fluiera după el. Star i-ar fi răspuns imediat, dar Rashad nu înţelese mesajul.

— Rashad! strigă Brandy alergând în urma calului, înecându-se cu praful ridicat de acesta. Rashad! Vino înapoi! Opreşte-te imediat!

Dar după câţiva paşi, Brandy realiză că era prea târziu.

Nu avea nicio şansă să ajungă calul care se îndrepta spre casă, acolo unde îl aştepta găleata plină cu ovăz.

— Aşteaptă-mă, cal prost ce eşti! gâfâi ea, oprindu-se dezamăgită de lipsa de loialitate a calului ei.

Îşi trecu mâna prin păr îngrijorată. Nu avea de ce să dea vina pe el. Ea era de vină. Nu trebuia să-l lase din hăţuri. Rashad nu era suficient dresat. Îşi merita soarta.

Nu fusese prudentă şi acum plătea. Avea de străbătut un drum lung spre casă.

Se bucura că părinţii ei erau plecaţi de acasă în seara aceea, pentru că altfel s-ar fi îngrijorat văzându-l pe Rashad sosind fără ea. Seara începea să coboare peste deşert.

Cu calul, cele cinci mile până acasă nici nu le-ar fi simţit. Pe jos însă, era altceva. O aştepta un drum lung, obositor, prin frig şi noapte. În plus, îi mai era şi foame. Sandvişurile ei erau legate de şaua lui

Rashad.

Aruncă o privire sclipirii ultimei raze de soare.

Bucata de cer înroşit se micşora cu repziciune şi întunericul avea să pună stăpânire peste deşert în câteva minute.

Scuturând înfrigurată din umeri, Brandy se îndreptă spre casă. Priveliştea părea mult diferită faţă de cea privită de la înălţime, de pe şaua calului.

Pe pământul arid se lăsau umbrele lungi ale serii.

Încercă să se încurajeze, imaginându-şi aceleaşi peisaje ziua. Oricum, peste câteva mile, avea să se ghideze după lumina de veghe a grajdului.

Înainta grăbită. Întunericul se lăsă pe nesimţite.

Luna şi stelele argintii îi luminau slab cărarea.

Singurul zgomot era cel făcut de paşii ei prin nisipul şi pietrişul drumului. Era dificil să evite cactuşii care-i ieşeau în cale. La fiecare pas se lovea de ei, înţepându-se dureros.

Îşi focaliză toată atenţia asupra drumului. Din când în când îl pierdea, risipind apoi minute preţioase pentru a-l regăsi. Totul era să ţină drumul.

Era prea întuneric ca să poată vedea limbile ceasului, dar presupuse că după a doua colină avea să vadă lumina grajdului.

Privi cerul îngrijorată. Era posibil să se întunece mai tare? Acum îi părea rău că niciodată nu avusese suficientă răbdare să-şi asculte tatăl atunci când încerca să-i explice cum să se ghideze după stele.

— Colina aia acoperă lumina grajdului, îşi spuse ea cu voce tare.

Nu ştia cât înaintase. Părea că străbătuse mile întregi, dar nu era aşa.

Începu să tremure din tot trupul. Foamea îi sfâşia stomacul. Abia aştepta să ajungă acasă şi să devoreze friptura din frigider, pe care i-o lăsase mama ei la prânz.

După ce mai străbătu o bucată de drum se opri dezorientată. Peisajul nu era deloc familiar. Undeva, greşise drumul. Obosită şi slăbită de foame, se prăbuşi în genunchi, ignorând pietrele colţuroase care-i răneau genunchii. Se pierduse.

Întrebarea era cât de departe se afla de casă? Şi cum să găsească drumul cel bun? Nu era pentru prima oară când se rătăcea în deşert. Dar era pentru prima oară când se rătăcea singură, fără cal. În mod normal, Star ar fi găsit drumul spre casă. Dar Star murise şi Rashad o părăsise.

Nu putea să înainteze într-o direcţie greşită. Îşi frecă energic braţele înfrigurate şi porni din nou la drum, sperând să vadă lumina casei ei sau a vreunui vecin.

Mişcarea era mai eficientă decât aşteptarea. Nu putea să stea să îngheţe de frig. De obicei, recomandarea în asemenea cazuri era să se

oprească într-un loc şi să aştepte ajutoare. Dar ea nu era complet pierdută. Ştia că undeva în faţă sau la dreapta trebuia să fie casa ei.

O durere ascuţită o făcu să se oprească. Trebuia să fie splina. Sau frica. Zâmbi. Nu. Era splina. Făcuse un efort neobişnuit de mare şi organismul începuse să riposteze.

Privi împrejurimile încă o dată, înainte de a porni la drum. Şi, victorie! Undeva la stânga ei, în depărtare, văzu o lumină. Sau poate că i se păruse, pentru că aceasta dispăru.

Dar apăru din nou. Animată de un ţel, Brandy prinse forţe proaspete. O lumină în deşert presupunea o existenţă umană. Era convinsă că nu putea fi casa ei. Dar nu conta. Nu mai voia să fie singură.

Se apropie în grabă, ignorând cactuşii şi bolovanii, privind mai atentă lumina, care prinse formă. Era un foc de tabără.

— Hei! Strigă ea fericită, alergând cu ultimile puteri spre flăcări.

În lumina focului se contură o siluetă. Silueta salvatorului ei necunoscut.

— Hei! Tu! Ce bine îmi pare să dau de tine, spuse ea râzând. M-am rătăcit. Credeam că voi petrece singură noaptea în deşert.

— Serios? întrebă bărbatul cu o voce dură care ascundea un fel de supărare tăcută.

Brandy se încruntă imperceptibil. Nu se aşteptase la o primire călduroasă, dar spera ca bărbatul să dea dovadă de puţină îngrijorare.

— Călăream, explică ea în continuare. Şi calul meu... a fugit. Şi... s-a întunecat. De asta m-am rătăcit.

Bărbatul tăcu două secunde, după care spuse cu o voce joasă, uşor amuzată:

— Şi aşa ai dat de mine, nu?

— Da, am văzut lumina focului tău de tabără, spuse ea ezitant, încercând să-i vadă trăsăturile feţei bărbatului cu care vorbea.

Un cal tropăi în întuneric şi Brandy simţi cum începe să transpire.

— Şi m-am bucurat, continuă ea dezamăgită.

Dintr-o dată nu se mai simţea chiar aşa de norocoasă.

Cine era acel bărbat şi ce căuta el singur în mijlocul deşertului?

Focul pocni şi două lemne se prăbuşiră incandescente, provocând

scântei. În acel moment, ceva sclipi în mâna străinului. Brandy îngheţă. Era lama unui cuţit.

Îi privi încă o dată faţa bărbatului şi desluşi o barbă crescută în dezordine. Peste cămaşă purta o vestă care-i accentua lăţimea umerilor. Blugii ponosiţi îi stăteau strânşi pe coapse. În lumnia flăcărilor bărbatul părea mare şi înfricoşător.

Nu părea deloc îngrijorat de faptul că ea se rătăcise.

Era supărat că îi violase intimitatea.

Nu. Era supărat că îl găsise. Pentru că era clar că bărbatul acela nu voia să fie deranjat. Brandy înghiţi greu. Trecuseră zilele Vestului Sălbatic plin de fugari şi infractori. Atunci de ce îi era frică? De ce avea senzaţia că se află în faţa unui evadat sau a unui renegat, urmărit de lege?

Nu era un văcar de la vreo fermă vecină. Îi cunoştea pe toţi. Şi trecuseră vremurile în care văcarii îşi făceau tabere, înnoptând în deşert.

În ce se băgase?

Privi din nou cuţitul cu lamă lucioasă. Frica îi străbătu trupul, înfiorând-o. Măcar dacă scăpa cu viaţă!

— Uite, nu vreau să te deranjez, spuse ea cu voce tremurândă. Dacă îmi spui în ce direcţie se află ferma

Ames, te las.

— Mă laşi, nu? repetă el amuzat, dezvelind două rânduri de dinţi albi. Dacă te pierzi din nou?

Şi în acel moment, Brandy realiză cu groază că bărbatul nu o lăsa să plece. Panica o sufocă. Bărbatul făcu un pas spre ea şi disperată, se întoarse şi o rupse la fugă ţipând.

Nu conta în ce direcţie alerga. Voia să ajugă cât mai departe. Inamicul ei se materializase. Prinsese formă umană. Alerga printre cactuşi şi scaieţi care îi sfâşiau bluza şi pielea. Şi după câţiva paşi se împiedică de un bolovan şi cazu, rănindu-se la genunchi.

Se rostogoli pe spate, gemând de durere.

— Ce prostie mare ai făcut! spuse bărbatul privind-o de sus şi dând din cap batjocoritor.

O urmărise!

Se aplecă asupra ei, dar Brandy se retrase cu spatele, amenințând înfricoşată:

— Să nu te atingi de mine!

— Taci! strigă el, luând-o de picioare.

Brandy începu să se zbată, dorind să scape de strânsoarea lui, dar îl lovi drept în bărbie.

— Târfă mică ce eşti! Ce naiba vrei să-mi arăţi?

Bărbatul o luă cu o mişcare bruscă de mâini, o smuci aruncând-o pe umăr şi o cără înapoi la foc, ca pe un sac de cartofi.

— Lasă-mă jos că ţip!

— Ce mai amenințare! râse el. Oricum ţipi. Şi poţi ţipa cât vrei, oricum nu te aude nimeni. Sau, mai ştii?

Poate că te salvează vreun scorpion sau vreun coiot.

Brandy începu să se zbată mai viguros.

— Liniştește-te, femeie! spuse el, lăsând-o pe pământ.

Brandy încercă s-o rupă la fugă, dar bărbatul o prinse de mână.

— Te-ai rătăcit, da? întrebă el încet. Sau te aşteaptă prietenii după deal?

— Nu, protestă ea. Ţi-am spus că m-am rătăcit. Nu mă aşteptă nimeni după deal.

Realiză prea târziu că ideea unor prieteni imaginari care ar fi aşteptat-o după deal ar fi putut s-o salveze.

Poate că aşa ar fi lăsat-o în pace.

Disperată, se zbătu, dar văzând că nu poate scăpa din strânsoare, îl muşcă de mână.

— Hei! Nu-ţi mai suport istericalele.

Brandy îi lovi între picioare cu putere, făcându-l să slăbească strânsoarea. Se trase cu forţă, dar nu reuşi să scape de el. Şi se trezi prăbuşindu-se în praf, cu străinul deasupra.

Încercă să-l dea jos de pe ea, dar nu reuşi. Simţea că se sufocă. Aşa că îşi folosi armele femeieşti şi anume unghiile, zgâriindu-l pe faţă, încercând înverşunată să-i scoată ochii.

Bărbatul o apucă de mâini şi o ţintui la pământ.

— Vrei să te potoleşti, nebuno?!

Brandy se opri să respire. Ochii bărbatului străluceau aproape de faţa ei. Respiraţia lui fierbinte îi ardea faţa. Trupul ei era complet prins sub al lui. Era sufocată sub masculinitatea lui covârşitoare.

— Dă-te jos de pe mine! spuse ea cu dinţii încleştaţi.

Nu mă atinge!

— Nu? zâmbi el batjocoritor. Voiam să facem dragoste. Asta merită creaturile sălbatice ca tine.

Sufletul ei strigă disperat, dar nu scoase niciun sunet. Se temuse atât de tare pentru viaţa ei, încât nu se mai gândise la nimic altceva. Îşi ridică bărbia, deschizându-şi ochii rotunjiţi de teama că i s-ar putea întâmpla altceva.

În mişcarea bruscă, se lipi cu buzele de colţul buzelor lui. Paralizată de contactul neaşteptat, îşi ţinu respiraţia, neîndrăznind să se mai mişte.

— Te rog, şopti ea. Te rog, lasă-mă să plec. Jur, jur că nu voi spune nimic poliţiei.

Mişcarea buzelor ei rupse vraja. Trupul străinului se încordă. Brandy aşteptă înfricoşată următoarea lui mişcare. Nu ştia ce putea să urmeze.

— Ce nu vei spune poliţiei? întrebă el, depărtându-se puţin de buzele ei.

— Nu voi spune că te-am văzut, promise ea tremurând. Adică nici nu te-am văzut... furând vreo vită, aşa că nu voi minţi. Promit că nu voi spune nimănui că te-am văzut.

— Deci, ghiceşti de ce mă aflu aici, nu-i aşa? întrebă el zâmbind.

Brandy scutură din cap ezitant, întrebându-se dacă făcuse bine spunându-i de vite. Poate asta urma să-l decidă să n-o mai lase să plece.

Cu o mişcare incredibil de agilă pentru un bărbat de dimensiunile lui, străinul se ridică în picioare.

— Promiţi să-mi păstrezi micul secret? întrebă el, amuzat din cine ştie ce motiv.

— Dacă mă laşi să plec, promise ea.

Se ridică încet în picioare, nescăpându-l din ochi pe străinul acela periculos. Şi atunci observă privirile lui îndreptate spre bluza ei sfâşiată de cactuşi şi scaieţi. O

trase discret, încercând să-şi acopere goliciunea şi rănile.

— Dacă ai putea să-mi spui... încotro să mă îndrept...

— Unde locuieşti?

— La ferma Ames. Tatăl meu este Stewart Ames. Se află la cincisprezece mile de ferma Saguarro.

— Mi-e teamă că nu cunosc prea bine împrejurimile, spuse el, scuturând din cap. Îmi amintesc că am trecut pe lângă o fermă, dar nu pot spune care anume era. Şi chiar dacă îţi spun direcţia, nu ştiu dacă te descurci pe întuneric.

Pentru prima oară, Brandy avu încredere în el.

Părea sincer.

— Nu vreau să ştiu decât direcţia, în mare, îl asigură ea rapid. Dacă ajung într-o zonă familiară, mă descurc eu.

— Crezi că te caută părinţii?

Nu ştia dacă să-i spună adevărul sau să-l mintă.

— Nu ştiu, spuse ea. Sunt plecaţi de acasă şi probabil că atunci când se vor întoarce va fi prea târziu ca să mai vadă dacă am venit. Vor presupune că dorm liniştită în patul meu.

— Adică nu-ţi vor simţi absenţa până dimineaţa?

— Corect.

— Deşi vreau să scap de tine, spuse el, analizând situaţia, nu te pot trimite în deşert singură, orbecăind pe întuneric. Te poţi rătăci de tot. Sau îţi mai rupi vreun picior, ceva, şi atunci s-a zis cu tine. Nu pot să risc asta.

— Dar...

— Nu mă contrazice. Vei petrece noaptea cu mine.

Mâine te voi conduce eu.

— Dar nu pot să stau aici, cu tine, protestă ea.

— Ce? N-ai încredere într-un hoţ de vite? întrebă el cu o sclipire diavolească în ochi.

— Pot avea? întrebă ea cu un fals tupeu, strângându-şi mai tare bluza peste piept.

— Îţi promit că nu mă voi atinge de tine. Vom împărţi doar căldura focului. Asta dacă n-ai de gând să rămâi acolo unde eşti. Mai bine vino mai aproape şi încălzeşte-te.

De frică, Brandy nu mai simţise frigul nopţii din deşert. Cuvintele lui îi reamintiră însă senzaţia şi începu să tremure. Se apropie de foc, ţinându-se însă la distanţă de străin. Nu ştia cât credit putea să-i acorde.

Căldura radiată de focul de tabără era ca o binecuvântare.

Bărbatul începu să-şi vadă de treaba lui şi Brandy îl privi recunoscătoare. Dar brusc, se încordă înfricoşată. Străinul îşi scoase din nou cuţitul cu lamă strălucitoare din teaca de piele de la centură.

— Ţi-e foame? întrebă el, improvizând nişte frigărui.

— Da, recunoscu ea, amintindu-şi de foamea care o chinuia şi privind cu poftă carnea înfiptă în beţişoare.

Străinul tăie o bucată de carne friptă şi i-o dădu.

— Ce este asta? întrebă ea, analizând carnea cu îndoială.

— Iepure, spuse el, tranşând un picior şi înfigându-l în ţepuşă. Este cam tare, dar se poate mânca.

Brandy luă o muşcătură. La cât de înfometată era, carnea i se păru minunată.

— Tu l-ai vânat?

— Da.

— Dintr-o singură împuşcătură?

— Da. De ce? o privi el curios.

— Din cauza zgomotului împuşcăturii tale, mi-a fugit mie calul.

— Deci, până la urmă, îmi merit soarta. Eu sunt vinovatul, nu?

— Nu, spuse ea repede, scuturându-şi buclele blonde. Eu am greşit că nu mi-am priponit calul. Eram prea preocupată să privesc apusul. Am făcut o greşeală prostească.

— Da.

Brandy mestecă în tăcere carnea, nemulţumită de răspunsul lui scurt. Străinul era de acord cu faptul că ea făcuse o greşeală prostească. Dar de fapt el era cel vinovat. Ea avea tot dreptul să călătorească prin acele locuri. Dar el? Ce căuta pe acolo? De ce vâna prin locurile acelea?

Hoţ nenorocit ce era!

CAPITOLUL 2

După ce terminară de mâncat iepurele, se delectară la desert cu fructe de cactus. O dată ce-şi potolise foamea, Brandy se aşeză mai aproape de foc, bând dintr-o cană de tinichea cafea fierbinte oferită de străin.

Nu aveau decât o cană şi, deşi ea ar fi dorit să savureze licoarea fierbinte, trebuia să se grăbească.

— Este bună, murmură ea, întinzându-i cana goală.

Toată mâncarea a fost bună. Bine, îmi era aşa de foame, încât nu mi-ar fi păsat ce aş fi băgat în gură.

Bărbatul se mulţumi doar să dea din cap, turnându-şi cafea.

— Aşa mănânci tu de obicei? întrebă ea, sprijinindu-se într-un cot. Adică, obişnuieşti să-ţi vânezi mâncarea?

— Da. Întotdeauna când mă aflu în deşert. Nu vreau să mă încarc cu provizii.

Corect. Proviziile i-ar fi încetinit înaintarea unui fugar ca el.

— Călătoreşti des prin deşert?

— Destul de des, spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Străinul luă o gură zdravănă de cafea, fără să se strâmbe, deşi era clocotită.

Brandy aştepta explicaţii mai detaliate, dar probabil că străinul nu avea suficientă încredere în ea, încât să i se destăinuiască. Şi poate că avea dreptate. Nici

Brandy nu era convinsă că putea ţine un asemenea secret.

Bărbatul mai luă o gură de cafea, după care aruncă zaţul pe pământ, scuturând bine cana. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre rucsacul atârnat de ramura unui arbust. Brandy îl privi curioasă cum scoase ceva dinăuntru. Era o cutie albă.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

— O trusă de prim ajutor, spuse el aruncându-i o privire. Trebuie să-ţi curăţăm rănile.

Brandy îşi privi rănile. Deşi arătau destul de urât, aşa sângerânde cum erau, nu o dureau deloc. Spinii nu-i pătrunseseră adânc în piele. Erau mai mult nişte zgârieturi.

— Nu mă dor, protestă ea. Abia dacă le simt.

Bărbatul n-o ascultă. Se aşeză într-un genunchi în faţa ei şi deschise cutia, scoţând o sticlă cu antiseptic.

— O să te doară dacă se infectează.

Avea dreptate. Dar nu voia să se lase tratată de acel infractor.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea.

— Nu le vezi pe toate, spuse el, tamponându-i rănile cu o bucată de vată îmbibată în antiseptic.

Focul îi lumină faţa. Era pentru prima oară când

Brandy îl putea studia îndeaproape. Trăsăturile lui puternice îi dădeau un aer dur, care-l făcea să pară periculos. Avea părul, sprâncenele şi barba negre, la fel ca şi ochii, iar tenul îi era ars de soare.

Fără barba aceea sălbatică, ar fi fost într-un fel frumos.

Probabil că şi-o lăsase să crească pentru a se deghiza. Şi, ciudat, avea ceva familiar, ceva care lui

Brandy îi scăpa.

Şi totuşi o surprindea în privirile lui lipsa sclipirii unui infractor. Părea sigur pe sine, cu o atitudine semeaţă, improprie unui urmărit de lege.

Totuşi, era un hoţ de vite. Şi ce anume îl făcuse pe bărbatul acela de treizeci de ani să aleagă o asemenea soartă?

Bărbatul începu să-i dezinfecteze rănile de pe celălalt braţ. Degetele lui nu păreau muncite, erau fine şi aveau o atingere delicată.

Brandy era uimită cum de scăpase cu bine din lupta pe care o purtase cu el mai devreme. Pentru că dacă şi-ar fi pus mintea cu ea, i-ar fi putut rupe cu uşurinţă oasele. Conştientizarea acelui fapt o făcu să se simtă mai în siguranţă cu el.

Bărbatul termină de dezinfectat şi ultima zgârietură şi aruncă tamponul de vată în foc.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Scoate-ţi bluza, ca să-ţi curăţ rănile de pe pipt.

Brandy îşi strânse automat bluza peste piept şi se retrase în defensivă.

— Te rog să încetezi să mai faci pe nebuna, spuse el liniştit. Chiar vrei să-ţi mai pierzi timpul luptându-te cu mine? dacă nu-ţi scoţi bluza, ţi-o scot

eu.

— Nu. Dă-mi tamponul să mă curăţ singură.

— Eşti cumva contorsionistă? Hai, lasă-mă să te ajut.

Nu reuşeşti să ajungi singură la toate. O fac spre binele tău.

— Nu!

— Stai liniştită. Am mai văzut trupuri femeieşti.

Consideră-mă doctorul tău.

— Nu!

— Hai, lasă la o parte ruşinea, nu fi proastă.

Văzând că nu-l poate convinge, Brandy se supuse cu îndoială, sperând să scape cât mai repede.

În primii ani ai adolescenţei, Brandy crezuse că nu va avea niciodată sâni. Dar aceştia apăruseră repede, rotunjindu-se voluptuos, o dată cu trecerea anilor.

Cu sfială, îşi desfăcu bluza, rămânând în faţa lui într-un sutien subţire de dantelă.

— Spuneai că te cheamă Ames. Şi mai cum? întrebă el, încercând s-o facă să uite de stânjeneală.

— Brandy, spuse ea cu voce sufocată, tresărind la fiecare atingere a tamponului de vată pe pielea pieptului ei.

— Brandy? Păcat că n-ai un strop de brandy la tine.

Ţi-ar fi prins bine.

— Da, zâmbi ea. Dar pe tine cum te cheamă?

— Jim.

Atât. Fără nume de familie. Şi era normal. Dacă o minţea? Oricum, nu conta. Din partea ei putea să-l cheme şi Tom sau Sam. Important era că făcuseră prezentările.

— Trebuie să-ţi dau puţin la o parte breteluţa de la sutien, spuse el. Mai ai aici o zgârietură.

Brandy nu mai avu timp să protesteze. Îşi aruncă o privire rapidă asupra umărului pe care avea o zgârietură lungă, roşiatică. Atingerea degetelor lui o făcu să tresară.

— Te doare? întrebă el îngrijorat.

— Nu, spuse ea repede, înroşindu-se.

Dar nici nu putea rămâne indiferentă la atingerea aeea intimă şi neobişnuit de delicată.

— Câţi ani ai? întrebă Jim.

— Douăzeci. De ce?

Jim îi zâmbi, privind-o prietenos.

— Roşeşti ca o adolescentă. Sau ca o virgină, adăugă el în şoaptă.

Brandy se înroşi mai tare. Ar fi vrut să protesteze, dar el şi-ar fi dat seama că minte. Se sărutase şi se mângâiase cu diverşi băieţi de vârsta ei, dar niciodată nu simţise dorinţa să meargă până la capăt.

— Poţi să-ţi pui bluza, spuse el, terminând de dezinfectat ultima şi cea mai mare zgârietură.

Brandy îşi încheie repede nasturii, privindu-l neliniş tită pe Jim care se întorsese cu spatele la ea, îndesându-şi în rucsac trusa de prim ajutor.

— Eşti obosită? întrebă el, prinzând legăturile rucsacului.

Brandy îşi privi ceasul şi constată cu surprindere că era aproape miezul nopţii.

— Da, spuse ea nesigură.

Jim desfăcu un sac de dormit de o singură persoană.

— Dormi aici, spuse el.

— Şi tu unde dormi?

— Presupun că nu vrei să împărţim sacul de dormit, spuse el râzând. Aşa că voi dormi lângă foc.

— Nu. Poţi să dormi tu în sacul de dormit. Stau eu lângă foc.

— Treci în sac şi dormi, ordonă el, redevenind serios.

Brandy îl ascultă, presupunând că dacă nu ar fi făcut-o de bună-voie, s-ar fi ajuns la o altă altercaţie, pe care nu şi-o mai dorea. Îi aruncă totuşi o privire furioasă, dându-i de înţeles că nu-i conveneau ordinele lui. Dar pe Jim nu păru să-l afecteze.

Brandy se descălţă, în timp ce Jim mai aruncă nişte lemne pe foc. Deşi era târziu, nu se simţea deloc obosită. Privi focul care devenise mai puternic, întrebându-se dacă părinţii ei îi sesizaseră lipsa. Poate că deja organizaseră echipe de căutare.

Îl privi pe Jim care îşi mai puse o jachetă ca să se protejeze de frigul nopţii. Ce ar spune părinţii ei dacă ar găsi-o petrecându-şi noaptea alături de un bărbat ca el?

Era uimită de reacţiile ei contradictorii. Ba se temea de el, ba îl admira. Oricum, nu-i era indiferent deloc.

Felul în care îi tratase rănile, îi oferise sacul de dormit, o hrănise. Era drept, toate le făcuse mai mult cu forţa.

O obliga, îi comanda. Şi asta nu-i plăcea deloc. O considera o puştoaică.

Clipi obosită, privind cerul. Luna părea o tipsie mare de aur. Abia aştepta să se facă dimineaţă. Îşi întinse oasele obosite între faldurile groase şi călduroase ale sacului de dormit. Aerul rece al nopţii îi pişca obrajii. Se întoarse cu faţa spre căldura focului de tabără.

Focul de tabără care... se stinsese! Cenuşa încă mai fumega. Dar Jim dispăruse. Uimită, Brandy se ridică într-un cot, privind în jur.

Unde era? O părăsise? Se răzgândise? Nu avea încredere în ea?

Punându-şi o mie de întrebări şi negăsind răspuns la niciuna, Brandy se ridică repede în capul oaselor, căutându-şi ghetele.

În spate se auzi fornăitul unui cal.

— Scutură-le bine înainte să ţi le pui în picioare, spuse o voce din spate. Nu ştii ce scorpion şi-a făcut culcuş în ghetele tale.

Brandy se întoarse spre el uşurată. Deci, până la urmă nu o părăsise! Privind în ochii lui negri, simţi că-şi pierde răsuflarea.

Se întoarse ruşinată de propria reacţie şi începu să-şi scuture conştiincioasă ghetele.

— Trebuia să mă trezeşti mai devreme, spuse ea supărată, încălţându-se.

— Dormeai dusă şi nu avea sens să te trezesc.

Cafeaua este încă fierbinte şi ţi-am păstrat nişte fructe de cactus pentru micul dejun.

— O cafea îmi ajunge.

Cana de tinichea o aştepta în cenuşa caldă. Se ridică din sacul de dormit, înfrigurată de contactul cu aerul rece al dimineţii.

— Ai dormit bine? întrebă el.

— Da, de ce?

— Întrebam şi eu aşa, spuse el ridicând din umeri şi apropiindu-se de mormanul de cenuşă. Credeai că am plecat fără tine?

— Se putea întâmpla, nu? spuse ea aruncând o privire tăioasă zâmbetului lui ironic.

— Da, aşa este. Ai terminat cafeaua?

Brandy înghiţi repede ultimele picături de cafea şi îi înmână cana, pe care Jim o îndesă între bagaje. Brandy privi cu regret culcuşul cald în care dormise. Mai rămânea de împachetat sacul de dormit.

— Ieşi, soare, spuse Brandy, privind înfrigurată spre răsărit. Ieşi, soare, şi încălzeşte deşertul.

Observă, aruncată lângă foc, pătura cu care se învelise Jim. O ridică de jos şi şi-o puse în jurul umerilor.

— Nu, spuse Jim. Dă-mi-o.

Brandy o lăsă dezamăgită să cadă de pe umerii ei înfrigurați.

— Ce faci? întrebă ea uimită, văzându-l că scoate cuţitul din teacă.

— Mai este o oră până răsare soarele. O să îngheţi de tot, spuse el, tăind o gaură în mijlocul păturii. Aşa, ţi-o poţi lega în jurul taliei cu cureaua.

Brandy privi uimită pătura transformată într-un poncho. Inima i se încălzi văzând gestul grijuliu al lui

Jim.

— Ţi-ai stricat pătura, spuse ea.

Era o observaţie inutilă.

— Aşa se pare, zâmbi el amuzat.

Din câteva mişcări rulă sacul de dormit şi-l legă de şaua calului. Brandy îi urmă instrucţiunile, punându-şi pătura peste umeri, scoţându-şi capul prin gaura făcută de Jim, şi o legă în jurul taliei cu cureaua blugilor.

Simţea nevoia să-şi dovedească recunoştinţa, dar nu ştia cum. Oricum, Jim nu părea să se aştepte la mulţumiri din partea ei.

Jim împrăştie cenuşa, stingând tăciunii aprinşi, şi se sui pe cal, ajutând-o şi pe Brandy să urce în spatele lui.

— Cred că bănuiesc pe unde ar fi casa ta, spuse el, dând pinteni calului. S-ar putea să ne întâlnim cu echipele de salvare până o găsim.

Brandy era de acord cu el. Privi în urmă, observând urmele copitelor care dovedeau trecerea lor prin acele locuri. Dar deşertul avea să şteargă curând toate urmele. Într-un fel se simţea tristă şi nu ştia de ce.

Agil şi cu forţe proaspete, calul îi purtă uşor prin deşert, printre cactuşi şi scaieţi. Împrejurimile erau necunoscute pentru Brandy, deşi în mare, deşertul părea acelaşi din toate unghiurile.

Protejată de poncho şi de căldura radiată de trupul lui

Jim, Brandy se bucură de frumuseţea călătoriei. Răcoarea dimineţii scotea sălbăticiunile din bârloguri, la vânătoare.

După câteva mile, calul păru să nu mai răspundă aşa de rapid la comenzi. Brandy se gândi că poate îi intrase o piatră sub potcoavă. Dar privindu-l îl văzu cu capul ridicat, gâtul încordat şi urechile îndreptate înainte.

Simţea ceva.

— Ce are calul tău? întrebă Brandy. Nu vrea să mai transporte două persoane?

— Nu, răspunse Jim.

Ceva era în neregulă. Opriră şi descălecară, dar calul tot nu se linişti. Fornăia agitat întruna, ţinându-şi gâtul încordat şi urechile ciulite.

— Urcă-te repede în spatele meu, comandă Jim, suindu-se în scări.

Brandy aproape zbură prin aer, trasă de braţul puternic al lui Jim. Nu mai avu timp să se uite în urmă, fiind preocupată să se ţină bine de mijlocul lui Jim, care dăduse pinteni calului. Galopau în forţă, în direcţia opusă din care veniseră. Calul sesizase ceva şi

Jim îşi dăduse seama de pericol. Ce putea fi? Poliţia?

Pentru că Jim părea foarte agitat.

În scurt timp, Jim struni brusc calul şi Brandy aproape se prăbuşi peste el, luată prin surprindere.

— Hai! Dă-te jos, spuse Jim, smucind-o în spatele unor stânci.

Brandy se supuse cu ezitare, crezând că Jim o va părăsi, plecând mai departe. În loc de asta, văzu cu surprindere că Jim începuse să dezlege bagajele legate de şaua calului şi să le arunce la pământ.

— Ce e? Ce se petrece? întrebă ea nemaiînţelegând nimic din gesturile

lui.

— Vine peste noi o furtună de nisip, spuse repede Jim.

Brandy privi în direcţia din care veniseră şi...

Doamne! Undeva la nord, se contura un nor cenuşiu, ca o ceaţă, care înainta spre ei cu repeziciune. Frica îi reprimă orice gest.

Nu era pentru prima oară când vedea o furtună de nisip, dar niciodată nu fusese martora ei în deşert, fără un acoperiş desupra capului, expusă, neprotejată.

Privi speriată spre bărbatul de lângă ea, care se chinuia să scoată harnaşamentul de pe cal.

— Ce faci? întrebă ea speriată. Să nu-mi spui că îi dai drumul!

În acel moment calul, eliberat, o luă la galop.

— Este născut şi crescut în deşert. Ştie mai bine decât noi ce are de făcut. Stai ghemuită între stânci, spuse el desfăcând sacul de dormit, şi pune-ţi asta în cap.

Brandy nu mai avea nevoie de alte imbolduri.

Vântul devenise puternic şi instinctul de conservare îşi făcea datoria. Se ghemui între stânci, într-un loc care părea un fel de mică peşteră şi se acoperi cu sacul de dormit. Simţindu-se relativ în siguranţă, se întoarse să-l cheme pe Jim lângă ea.

Dar în acelaşi moment, Jim se aruncă peste ea, protejând-o cu trupul lui. Desfăcut, sacul de dormit le ajungea la amândoi. Stăteau ca într-un cocon. În jurul lor era întuneric. Doar inimile li se mai auzeau bătând în acea tăcere mormântală.

În câteva secunde, furtuna veni peste ei, lovindu-i cu o ploaie de pietre. Vântul era aşa de puternic, încât părea să-i smulgă cu totul din adăpost. Brandy se ghemui instinctiv la pieptul lui Jim.

Praful fin pătrundea în adăpostul lor improvizat, intrându-le în nas şi în gură. Nisipul părea să intre din toate părţile, bombardându-i ca mii de ace fine. Brandy ştia că Jim suporta tot greul.

Zgomotul se înteţi. Aerul era fierbinte şi plin de particule sufocante. Brandy voia să arunce totul de pe ea, să iasă ca să respire. Dar ştia că era imposibil. Afară era mai rău.

— Nu mai pot... să respir, spuse ea înecându-se, lipită de gâtul lui.

Jim o strânse mai puternic în braţe.

— Rezistă, micuţo. Hai, încă puţin şi trece. Mai rezistă puţin. Hai, că se poate, o încurajă el cu blândeţe. Trecem noi şi de furtuna asta.

Brandy se strădui să nu se mai gândească la nimic.

Singurul lucru pe care-l mai auzea era inima ei care bătea aproape de a lui Jim.

Următorul minut păru o oră interminabilă.

Furtuna se îndepărtă rapid, luând cu ea norul de nisip şi lăsând în urmă o linişte mormântală. Jim încercă s-o îndepărteze pe Brandy de la pieptul lui, dar nu reuşi. Fata era aşa de speriată, încât se agăţase cu toate puterile de el. Nici nu mai realiza că furtuna trecuse.

— Brandy, o chemă el încet cu glas blând, trecându-şi degetele prin buclele ei aurii. Brandy, gata. A trecut.

Hai, linişteşte-te.

Brandy nu părea să-l audă. Se ţinea strâns la pieptul lui, cu ochii închişi şi fruntea încruntată.

Jim îi desfăcu braţele din jurul lui şi o rezemă cu spatele de stânci. După câteva momente, deschise temătoare ochii, privind în jur. Soarele strălucea pe cer, iar singurul semn al trecerii furtunii era praful fin suspendat în atmosferă şi nisipul de pe sacul lor de dormit.

— Nu-mi vine să cred, şopti ea respirând uşurată, bucurându-se de fiecare respiraţie.

— Ce nu-ţi vine să crezi? zâmbi ironic Jim.

— Nu-mi vine să cred că a trecut.

Îşi sprijini capul de stâncă şi îi zâmbi alene. În ochii lui Jim străluci o lumină întunecată, făcându-l să pară mai misterios şi atrăgător. Jim îi atinse în joacă vârful nasului şi-i scutură uşor praful de pe obraji. Gestul lui îi făcu inima să tresară violent.

— Ai pielea ca glaspapirul, spuse el.

— Dacă ţi-ai vedea barba! spuse ea râzând.

Jim se încruntă jucăuş, ridicându-se în picioare. Apoi, cu falsă ceremonie, îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice. Brandy răspunse

jocului şi punându-şi mâna fină în mâna lui puternică şi mare, se ridică cu graţie.

Jim nu-i eliberă mâna, dar Brandy nu protestă.

Câteva minute mai devreme se simţise protejată la pieptul lui. Nu avea de ce să se teamă. Jim se dovedise un bărbat de încredere.

— Ştii, spuse ea alintându-se, nici măcar n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine noaptea trecută, acum...

— Ar trebui să primesc o recompensă pentru că te-am salvat, nu-i aşa? glumi Jim.

Trecuseră prin multe împreună în ultimele douăzeci şi patru de ore. Aşa că fără teamă, Brandy se ridică pe vârfuri şi se agăţă cu braţele de gâtul lui, fluturând din gene.

Îşi apropie buzele de obrazul lui şi... ceea ce se dorea a fi un sărut inocent de mulţumire se transformă în altceva. Jim îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută tandru şi ferm.

Dar scurt. Şi Brandy îşi deschise ochii dezamăgită.

Privirea ei spunea totul.

Mâna lui Jim care îi sprijinea ceafa se încordă hotărâtă, trăgând-o din nou spre el. De data aceasta sărutul deveni insistent şi pasionat, făcând-o să-şi piardă minţile. Trupul ei se lipi instinctiv de al lui.

Era într-o lume condusă de instincte şi senzaţii care explodau în jurul ei. Pulsul îi bătea nebuneşte în urechi. Mirosul lui bărbătesc o învălui ca o matie.

Fiecare părticică a pielii ei purta amprenta trupului lui masculin.

Gura lui Jim se îndepărtă uşor de a ei. Brandy îşi aşeză cu regret capul pe pieptul lui, încercând să-şi revină.

Jim o ţinea cu tandreţe de după umeri, mângâind-o uşor. Ea îi simţi sărutul pe creştetul capului, ca o părere de rău.

Uimită de neaşteptata retragere în defensivă,

Brandy se uită în ochii lui încercând să-i înţeleagă gestul.

Dar Jim îi evită privirea, îndepărtând-o de la pieptul lui.

— N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el întorcându-se cu spatele.

— De ce? râse ea nervos. Mie nu-mi pare rău.

— Nu pot să-ţi explic, spuse el, preocupat să strângă sacul de dormit şi bagajele pline de nisip. E vina mea.

Să uităm ce s-a întâmplat. E mai bine aşa.

— De ce? insistă ea.

— Nu vreau să-ţi faci o idee greşită, spuse el scuturând păturile.

— Dar oamenii se sărută tot timpul. Am făcut ceva greşit? Sărutul este ceva obişnuit între două fiinţe care se simt atrase una de cealaltă. Poate par eu tânără, dar să ştii că sunt suficient de deşteaptă ca să-mi dau seama că asta nu reprezintă o declaraţie de dragoste.

— Nu pari tânără. Eşti tânără şi uşor impresionabilă.

— Nu! Aşa vezi tu, la anii tăi! ţipă ea, contraatacând enervată.

Jim o privi întrebător, ridicând o sprânceană.

— Rectific. Eşti tânără, impresionabilă şi plină de ieşiri temperamentale.

— Iartă-mă, spuse ea. N-am vrut să ţip, dar nu înţeleg de ce regreţi că m-ai sărutat?

— Îmi place de tine, Brandy. Şi dacă aş fi ştiut de aseară ce fel de om eşti, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ce vrei să spui?

Jim o studie îndelung.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine, Brandy.

Frustrată de răspunsurile lui evazive, Brandy se întoarse cu spatele, fluturându-şi mâinile în aer.

— Presupun că eşti însurat şi ai trei copii. Ei, şi? Asta ar trebui să mă şocheze, sau să mă facă să mă simt ca o nenorocită care destramă căsnicii?

— Nu sunt însurat, spuse Jim pufnind în râs. Hai,

Brandy, să lăsăm asta. Ne aşteaptă un drum lung.

Câteva minute mai târziu, Brandy uită de mica lor altercaţie. Nu se mai gândea la nimic decât la părinţii ei, care probabil în acele momente o căutau disperaţi.

Şi ea, în loc să fie îngrijorată, se certa cu un hoţ de vite.

— Ce faci? Ai de gând să-ţi laşi bagajele aici? întrebă ea, aşezându-se în faţa lui.

— Le iau la întoarcere, spuse el, ocolind-o.

Bagajele erau grele şi nu avea sens să le care pe acelaşi drum de două ori. Jim avea dreptate. Dar dacă le găsea cineva? Era problema lui, oricum.

Brandy privi fără speranţă deşertul vast. Nicăieri în jur, pe linia orizontului, nu se întrezărea vreo aşezare.

Deşertul imens era „decorat“ doar cu cactuşi şi stânci.

Cât de departe erau de casă?

— Şi cum faci ca să-ţi găseşti calul? întrebă ea, alergând după Jim.

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că a fugit spre un ţarc din apropiere.

Un ţarc în apropiere? Brandy nu cunoştea niciunul.

Probabil că Jim avea un loc al lui în care îşi ţinea vitele furate. Doar aşa se explica.

Brandy îi studie uimită profilul. De ce oare un bărbat ca el, în deplinătatea maturităţii şi puterilor alesese să se facă hoţ de vite? Ar fi putut să aibă o meserie cinstită. Era păcat de el. Dacă îl prindeau?

— Jim? îl strigă ea cu ezitare. De când furi vite? Adică, nu ţi-ai dorit niciodată să faci şi altceva?

— Mă întrebam dacă va mai dura mult, spuse el, întorcându-se zâmbitor spre Brandy.

Iar răspundea evaziv.

— Ce vrei să spui? întrebă ea exasperată.

— Tocmai ai scos la iveală o latură specifică femeilor.

Toate încercaţi să ne schimbaţi pe noi, bărbaţii. Ai de gând să-mi ţii o predică despre traiul meu nesănătos?

— Eram curioasă, se apără ea.

Brandy aşteptă răspunsul lui în zadar. În final se lăsă păgubaşă. Era clar că nu reuşea să scoată nimic de la bărbatul acela plin de secrete.

CAPITOLUL 3

Călătoriră prin deşert pe drumul nisipos şi şerpuind printre cactuşi şi scaieţi câteva ore bune. Cu toate astea nu străbătuseră mai mult de două mile. Soarele arzător era sus pe cer, încingându-le creştetele capetelor. Jim îşi scosese jacheta şi îşi desfăcuse vesta, iar Brandy renunţase la poncho-ul improvizat, legându-l în jurul coapselor.

Epuizată, se opri la marginea drumului, refuzând să mai înainteze.

— Nu mai pot! strigă ea după Jim, care n-o observase.

Jim se întoarse şi îi făcu semn să se ridice.

— Nu, mai stau puţin să mă odihnesc.

Jim se întoarse după ea şi o luă de mână, forţând-o să se ridice.

— Hai ne odihnim acolo, spuse el, arătându-i albia unui râu secat.

Resemnată, Brandy îl urmă târându-şi picioarele şi se trânti pe marginea albiei, care avea o nuanţă verzuie.

— Ce păcat că a secat, spuse Brandy. M-aş fi aruncat cu totul în râul ăsta.

— Ţi-e sete?

— Sigur.

— De ce nu spui? întrebă Jim, desfăcându-şi de la cingătoare un mic termos.

Lichidul nu era prea rece, dar părea o adevărată binecuvântare pentru gâtul ei uscat.

— Se vede că nu sunt obişnuită să merg pe jos.

— Soarele ăsta ne usca şi ne obosea chiar dacă aveam calul. Singura diferenţă este că am fi înaintat mai rapid.

— Şi nu era bine?

— Ba da, dar acum, asta este! spuse el uşor enervat, ducându-şi termosul la gură.

Brandy îşi lăsă privirea în pământ, concentrându-se asupra zgomotului pe care îl auzea în urechi. Credea că era inima ei, dar zgomotul părea să se înteţească.

— Jim?

— Da?

— Cred că... aud apropiindu-se un... elicopter? Da!

Sigur este un elicopter, spuse ea privind spre cer. Uite-l!

— O echipă de căutare, spuse Jim încruntându-se.

— Ştiu! spuse ea veselă.

În câteva minute avea să fie salvată. Abia aştepta să ajungă acasă la părinţii ei. Îi părea rău pentru Jim. O ajutase mult şi acum avea să fie arestat. Dar faptul că o ajutase nu-l absolvea de vină. Cu toate astea, simţea că era rândul ei să-l ajute să scape.

— Nu ne-au văzut încă, spuse Brandy neliniştită.

Ascunde-te repede undeva. Nu vor şti niciodată că ai fost pe aici. Îţi promit. Ţi-am promis.

— Nu vrei să mă denunţi? întrebă el, zâmbind.

— Nu pot, spuse ea, privind elicopterul care se apropia. Repede, Jim. Ascunde-te acum, cât mai ai timp.

Jim se ridică în picioare şi Brandy îl privi cu tristeţe.

Nu îi plăceau despărţirile.

— Ai grijă de tine, şopti ea.

— Nu plec nicăieri, Brandy, ezită el, privind-o serios.

Elicopterul se apropie aşa de mult de ei, încât puteau să-l vadă pe pilotul care gesticula spre ei.

— Dar, Jim...

Era prea târziu.

— Jim, spuse ea cu lacrimi în ochi. Ne-au văzut. Te-au văzut!

— Brandy, spuse el, dându-i o şuviţă de păr auriu după ureche. Îmi pare rău... Îmi pare tare rău.

— Mie îmi pare rău, spuse Brandy, încruntându-se confuză.

— Uite, vor ateriza acolo, spuse Jim întorcând-o cu faţa spre un platou. Să mergem.

— Ce faci? Nu încerci măcar să fugi? Mai ai timp!

— Hai!

— Tu chiar vrei să fii prins, nu-i aşa? O să ajungi la închisoare, Jim, îţi dai seama?

— Brandy, spuse Jim tuşind uşor. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Da?

— Nu sunt hoţ de vite.

— Dar ai spus că...

— Nu. Tu ai spus.

Brandy îl privi uimită pe Jim care arăta ciudat.

— Cine eşti tu de fapt? întrebă ea, privindu-l atentă.

Elicopterul se apropie de pământ, stârnind un nor de praf în jur. După ce ateriză, un bărbat îmbrăcat la costum ieşi în grabă, ferindu-se de praf şi începu să alerge spre ei.

— La naiba, Jim! strigă bărbatul. Mă bucur că te-am găsit! spuse el, scuturându-i mâna. Raymond ţi-a văzut calul îndreptându-se spre casă, înainte să vină furtuna.

Tu trebuie să fii fata lui Ames, spuse el, întorcându-se spre Brandy.

Brandy confirmă dând confuză din cap. Lucrurile deveneau din ce în ce mai neclare. Ce se petrecea? Ce era adevăr şi ce era minciună? Pe bărbatul de lângă ea îl chema cu siguranţă Jim. Dar nu era hoţ de vite. Era o persoană importantă. Cine era el de fapt?

Îşi aminti că la prima impresie i se păruse o persoană cunoscută. Avea ceva familiar. Din cauza bărbii nu reuşea să-şi dea seama cine era el cu adevărat.

— Sunteţi gata?

Jim o întrebase ceva, dar ea nu-l auzise. Se străduia să-şi dea seama cine putea fi.

— Domnişoară Ames, sunteţi gata?

Domnişoară Ames! Formalismul cu care i se adrease o făcu să tresară. Părea distant şi politicos. Renunţase s-o numească Brandy. De ce?

— Da, răspunse ea şi mai confuză.

Celălalt bărbat îi oferi braţul şi o conduse în elicopterul pornit, pe scaunul din spate. Îşi legă centura, privindu-l pe Jim care se aşezase lângă ea. Străinul se aşeză lângă pilot şi-l întrebă cu voce tare, încercând să acopere zgomotul motorului:

— L-ai anunţat pe şerif şi familia Ames că am găsit-o pe domnişoara

Ames împreună cu domnul

Corbett?

— Da, spuse pilotul.

Corbett! Auzind numele, Brandy se simţi ca şi cum cineva o lovise drept în plex. Barba şi împrejurările o orbiseră complet. Cine ar fi crezut că sub identitatea unui hoţ de vaci, care călătorea prin deşert, se ascundea faimosul James Corbett, steaua de cinema?

Da! Chiar el era. Brandy îl privi din nou, simţindu-se din ce în ce mai prost. Cât o mai fi râs Jim de ea! Să-l considere un hoţ de vite! Şi-l imagină povestindu-le celor din lumea lui întâmplarea. În ce situaţie se pusese! Se făcuse de râs!

Flăcările ruşinii îi arseră obrajii. Îşi înfipse dinţii în buza inferioară, simţindu-se umilită.

Se uită la el din nou cu coada ochiului şi îi întâlni privirea amuzată. Doamne! Ce greşeală! Ruşinată, îşi întoarse ochii spre geam, privind deşertul de la picioarele lor.

Spre surprinderea ei, încă se gândea la el ca fiind

Jim! Nu! Trebuia să se gândească la el ca la James

Corbett! Un actor faimos, şi de ce nu, îngâmfat, plin de aere. Aşa erau toţi actorii! De ce ar fi fost el altfel?

Pilotul se întoarse spre bărbatul de lângă el şi îi spuse ceva.

— La casa lui Ames ne aşteaptă o turmă de reporteri, spuse bărbatul, întorcându-se spre Jim. Preferi să aterizăm la Saguarro?

Brandy îl privi pe Jim care se strâmbă nemulţumit.

Ea şi-ar fi dorit ca totul să se termine cât mai repede. Să ajungă acasă şi să uite tot. Nici ea nu avea chef de reporteri indiscreţi.

— Nu, mergem la ferma Ames! răspunse Jim.

Bărbatul ridică din umeri nedumerit şi îi comunică ordinul pilotului. Actorii aveau ciudăţeniile lor, dar trebuiau ascultaţi.

Curând, Brandy începu să vadă desfăşurându-se la picoarele ei peisaje familiare. Grajdurile, casa ei şi părinţii, alături de o mulţime de oameni, aşteptând-o în faţa casei.

Elicopterul începu să coboare şi ateriză pe un platou.

Pilotul opri motoarele şi Brandy îşi desfăcu centura de siguranţă. Jim coborâse înaintea ei şi îi oferi mâna, ajutând-o să coboare. Brandy îi ignoră ajutorul şi sări din elicopter.

— Domnule Corbett, mă scuzaţi, spuse ea, văzându-l pe Jim că îi bloca drumul şi evitându-i privirea intensă, dar trebuie să plec.

Şi strecurându-se pe lângă el, alergă fericită spre părinţii ei care o aşteptau nerăbdători, privind uimiţi celebritatea care o însoţea.

Leonora, mama ei, părea calmă şi mulţumită. Brandy se aruncă în braţele ei, fericită să găsească siguranţa după care tânjise atâta.

— Ne-ai tras o sperietură! spuse mama ei, mângâind-o.

Vai! Şi arăţi ca o mică vagaboandă, draga mea.

— Ştiu, spuse Brandy râzând, sărind în braţele tatălui ei. Ce bine e acasă!

— Draga tatei! Cum te simţi?

— Bine, tată! Mă simt foarte bine! spuse ea, privind peste umărul tatălui ei şi observând reporterii înghesuindu-se în jurul lui Jim.

După ce se desfăcu din îmbrăţişarea părintească, trei reporteri o înconjurară, bombardând-o cu întrebări:

— Cum vă simţiţi, domnişoară Ames?

— Bine, răspunse ea.

— Este bine acasă?

— Cu siguranţă!

— Cum v-aţi rătăcit?

— Cum este o noapte în deşert?

— Povestiţi-ne!

O ploaie de întrebări căzu asupra ei. Nu reuşea să răspundă bine la una, că imediat i se punea alta. Nici nu-l observă pe Jim care se apropiase de părinţii ei, prezentându-se politicos.

— Am auzit că v-a prins o furtună în deşert, este adevărat? îl întrebă tatăl ei pe Jim.

— Da...

— Domnişoară Ames, ce aţi făcut când a început furtuna?

Întrebă un reporter.

— De fapt, J... adică domnul Corbett a intuit apariţia furtunii şi am avut timp să ne adăpostim în spatele unor stânci.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră şi domnul

Corbett eraţi împreună când v-a prins furtuna?

Brandy realiză prea târziu că reporterii nu ştiau că ei petrecuseră noaptea împreună. Credeau că se pierduseră separat.

— Adică... vreau să spun... bălmăji încurcată Brandy, privindu-l pe Jim cu părere de rău.

— Eu împreună cu domnişoara Ames ne-am întâlnit noaptea trecută, spuse Jim calm, adresându-se reporterilor.

Se pierduse şi mi-a zărit focul de tabără. Aşa ne-am cunoscut.

— Aţi petrecut noaptea împreună?

— Am putea spune aşa, zâmbi Jim.

— De unde aveţi zgârieturile, domnişoară Ames?

Întrebă un reporter.

Brandy îşi privi rănile de care uitase. Ar fi trebuit să şi le ascundă, dar acum era prea târziu.

— Alergam prin deşert şi m-am zgâriat în cactuşi şi scaieţi.

— De ce alergaţi? întrebă un reporter privind-o indiscret.

Brandy îşi aminti momentul în care văzuse cuţitul din mâna lui Jim.

— Insinuaţi că am alergat-o pe domnişoara Ames în jurul focului? interveni Jim.

— Nu.

— Ei bine, era sperită de întuneric şi înainte de a mă întâlni, se grăbea să găsească drumul. Aţi uitat că se rătăcise?

— Descrieţi-ne cum este să fii în mijlocul deşertului alături de James Corbett, spuse un reporter, făcându-i cu ochiul.

— La început, spuse cu precauţie Brandy, văzând că

Jim n-o ajuta, m-am bucurat să găsesc o fiinţă umană în mijlocul deşertului.

— Şi apoi?

— Apoi...

— Apoi a mâncat alături de mine un iepure pe care îl împuşcasem mai

devreme, interveni Jim, şi i-am dezinfectat rănile provocate de scaieţi. Este un subiect bun de film, nu-i aşa?

Reporterii începură să râdă. Dar ei nu ştiau tot. Dacă ar fi aflat că îl confundase cu un hoţ de vite! Atunci ar fi râs cu gura până la urechi!

— Domnul Corbett are o reputaţie de cuceritor în rândul femeilor. V-aţi temut vreo clipă să vă petreceţi noaptea alături de domnul Corbett?

— Nu m-am gândit niciodată la reputaţia lui, răspunse sincer Brandy.

Dar acum, amintindu-şi sărutul lui expert, îngheţă. La viaţa lui, Jim avusese o mulţime de femei celebre şi versate. Un alt motiv de umilinţă pentru ea.

Cum fusese aşa de naivă? Nu era de mirare că apoi îi ceruse să uite de acel sărut! El era o stea, iar ea era un nimeni! Nici măcar nu arăta nemaipomenit.

— Cred că a fost emoţionantă întâlnirea cu James

Corbett! spus un reporter, împingându-i un reportofon sub nas.

Emoţionantă? Umilitoare! Brandy îl privi pe Jim care afişa un zâmbet ironic.

— Da, a fost emoţionantă, minţi ea cu calm.

— Domnişoară, începu un alt reporter, dar bărbatul din elicopter veni în mijlocul lor, întrerupându-i:

— Domnilor, domnilor, vă rog! Domnişoara Ames vrea să se odihnească şi să se bucure de reîntâlnirea cu familia ei. Domnul Corbett are filmări mâine dimineaţă. Aţi primit suficiente răspunsuri. Acum, vă rog să plecaţi.

Reporterii protestară puţin, dar se supuseră, împrăştiindu-se.

Brandy se întoarse spre Jim, neştiind cum să-şi ia la revedere.

— Domnule Corbett, vă mulţumesc pentru ajutor şi...

La revedere.

Jim se încruntă puţin. La ce se aşteptase? Voia s-o vadă mai impresionată?

— Mi-a făcut plăcere, spuse el, întinzându-i mâna.

— Sunt sigură că v-aţi amuzat copios.

Jim îi strânse mâna puţin cam tare, zâmbindu-i în schimb politicos.

— Duceţi-vă în casă, spuse tatăl lui Brandy, eu îl voi însoţi pe domnul

Corbett până la elicopter.

Brandy îl mai privi o dată pe Jim şi intră după mama ei în casă, simţindu-se pentru prima oară cu adevărat epuizată.

— Cred că ţi-e foame, spuse mama ei zâmbindu-i. Să-ţi fac nişte sandvişuri. De fapt o să fac mai multe. Nici noi n-am pus nimic în gură de dimineaţă. Tocmai storceam portocalele când am descoperit că lipseşti.

— Ştiam că veţi descoperi abia dimineaţa că nu sunt acasă.

Brandy se aştepta ca părinţii ei să-i pună mai multe întrebări decât reporterii şi nu se simţea în stare să le răspundă.

— Mamă, ştii ce? Aş face o baie lungă şi fierbinte.

— Te rog. Până atunci va fi gata şi masa.

*

* *

O oră mai târziu, Brandy intră în bucătărie cu părul ud, proaspătă şi înviorată, adulmecând mirosul apetisant de supă de roşii.

— Unde este fetiţa străzii? o întrebă zâmbind tatăl ei.

— S-a spălat, răspunse ea, aşezându-se la masă alături de părinţii ei şi aşteptând nerăbdătoare supa.

Stewart Ames izbucni în râs.

— Ce e? întrebă Brandy.

— Hoţ de vite! Cred că a fost o lovitură serioasă în orgoliul lui James Corbett!

— Da, protestă enervată Brandy, apărându-se, dar nici el nu m-a contrazis. M-a lăsat să-l cred hoţ de vite.

M-am simţit tare umilită când am aflat adevărul.

— Dar a fost tare amuzant, interveni mama ei. Părea foarte jenat când i-a povestit întâmplarea tatălui tău.

— Jenat? Nu cred că James Corbet se poate simţi jenat de ceva. Nu putem să schimbăm subiectul? Nu vreau să mai aud numele de James Corbett.

Şi într-adevăr nu-l mai auzi, până a doua zi dimineaţa, când intrând pe uşa magazinului de decoraţ iuni interioare unde lucra, prietena ei roşcată o întâmpină fluturându-i pe sub nas ziarul de dimineaţă.

— Brandy, este adevărat? Chiar te-ai rătăcit în deşert şi te-ai întâlnit cu faimosul James Corbett?

— Da, spuse ea oftând obosită, punându-şi haina în cuier. Mai este cafea?

— Da, lasă asta. Povesteşte-mi tot!

— N-ai citit ziarul? întrebă ea, exasperată.

— Hai, Brandy, te rog. Trebuie să fi fost mai interesant, spune-mi. Promit că nu suflu o vorbă nimănui, se rugă Karen.

— Călăream prin deşert. M-am oprit să văd apusul şi calul meu s-a speriat şi a fugit. M-a prins noaptea pe drum şi am văzut focul de tabără al lui James Corbett. A

doua zi ne-a prins furtuna, ne-am adăpostit şi apoi ne-a găsit elicopterul, care ne-a dus acasă.

— Dar ce ai făcut când ţi-ai dat seama că era James

Corbett?

— Am fost şocată, spuse ea, luând o gură de cafea.

Unde este doamna Phillips?

— La bancă, şi nu schimba subiectul. Spune-mi, ce aţi vorbit? Ţi-a povestit despre filmul pe care îl face în

Tucson?

— Nu.

— Atunci despre ce aţi vorbit? insistă Karen.

— Lucruri obişnuite.

Karen se încruntă nemulţumită.

— Tu îmi ascunzi ceva. Aţi stat o noapte împreună.

Nu s-a dat deloc la tine? Nu ţi-a făcut avansuri?

— Nu fi ridicolă.

— Brandy! Te-a sărutat, nu-i aşa? Pun pariu că te-a sărutat. Se vede pe faţa ta!

— Şi dacă m-a sărutat, ce? izbucni Brandy. Nici măcar nu ştiam cine...

— Ce nu ştiai? Vrei să spui că... Nu ştiai cine este?

Asta vrei să spui?

— Da, recunoscu Brandy neliniştită. Nu ştiam cine era. Nu l-am

recunoscut, bine?

— Vai! Nu l-ai recunoscut pe James Corbett? Vorbeşti serios? Nu pot să cred! spuse Karen scăpând ziarul din mână.

— Priveşte-l în poza asta din ziar. Aşa l-am văzut şi eu.

Era noapte, eram rătăcită, speriată. Cum să-l recunosc sub barba asta? Şi cum să-mi imaginez că dau peste el tocmai în mijlocul deşertului?

— Ce căuta el de fapt acolo?

— Nu ştiu, răspunse ea iritată. Am înţeles din ce le-a povestit reporterilor, că voia să se relaxeze.

— Şi cum sărută?

— Dragă, nu ştiam că mă sărută James Corbett, se strâmbă ea minţind, cu amintirea vie a sărutului pe buze, aşa că n-am luat notiţe. Poate că dacă aş fi ştiut mi s-ar fi tăiat răsuflarea.

— De ce te enervezi? Te întreb şi eu. Sunt curioasă.

Tu n-ai fi?

— Iartă-mă, spuse ea obosită. Dar vreau să uit tot incidentul.

Nu vreau să-mi amintesc cum a râs James

Corbett în sinea lui de ignoranţa mea. Este deja ora nouă. Ne-a lăsat doamna Phillips cheia de la uşa din faţă?

— Da, spuse Karen urmând-o în birou. Vă mai vedeţi?

— Ce vrei să spui?

— Nu te-a invitat undeva?

— Nu. Karen, ai văzut prea multe filme.

— Ba tu ai văzut prea puţine. Tu n-ai învăţat că realitatea întrece orice imaginaţie?

— Ei, nu m-a invitat nicăieri şi chiar dacă ar fi făcut-o, l-aş fi refuzat.

— Nu cred.

— A râs destul pe seama mea. Tu nu-ţi dai seama că pentru el sunt o puştoaică de la ţară? Nu sunt genul lui.

Tu ştii cu ce femei sofisticate umblă?

— Poate vrea să încerce şi altceva, zâmbi Karen, făcându-i cu ochiul.

— Atunci să caute în altă parte. Eu nu vreau să-l mai văd în ochi.

Sau cel puţin aşa credea ea.

CAPITOLUL 4

Soarele străluci în părul auriu al lui Brandy, care se aplecă să miroasă buchetul de trandafiri roşii din vaza de pe masa din camera de zi. Florile aşteptaseră toată ziua întoarcerea ei de la serviciu.

Când îl văzuse, după ce citise cartea de vizită care-l însoţea, prima reacţie fusese să-l arunce la gunoi. Era o reacţie copilărească, dar toată ziua fusese bombardată cu întrebări venite din partea diverselor cunoştinţe. Toată lumea dorea să cunoască dedesubturile întâlnirii cu James Corbett.

Era o prostie să se răzbune pe nişte flori nevinovate.

Mesajul de pe cartea de vizită era politicos şi nevinovat. James Corbett îşi exprima părerile de rău pentru suferinţa pe care o îndurase în deşert şi se semnase Jim. Poate de aceea Brandy se hotărâse să nu arunce florile. Simţea că primise buchetul de la hoţul de vite şi nu de la faimosul actor de cinema.

Brandy aranjă mai bine florile în vaza cu motive chinezeşti pe care mama ei o moştenise de generaţii şi o aşează pe o măsuţă de lemn de nuc, într-un loc mai retras al încăperii.

— Bună, Brandy, spuse mama ei, intrând în cameră.

Vai, ce flori frumoase! De la cine le-ai primit?

— De la James Corbett, spuse Brandy încercând să pară nepăsătoare.

— Ce drăguţ din partea lui!

— Nu ştiu ce să spun. Poate vrea să-şi păstreze o imagine bună.

— Eşti cinică, dragă.

— Nu sunt. Este un gest de politeţe, într-adevăr. Sunt sigură că James Corbett şi-a pus secretara să-mi trimită nişte flori. Apreciez gestul, dar nu este ceva nemaipomenit.

Nu sunt obligată să cad pe spate de emoţie.

— Dar n-am spus asta.

— Mă duc să prepar cina. Unde este tata?

— În garaj. Brandy?

— Da? se opri ea, privind spre mama ei, peste umăr.

— Ce s-a întâmplat astăzi?

— Nimic. Am fost la serviciu şi atât.

— Te întreb, fiindcă eu şi Stewart am fost asaltaţi cu întrebări despre evenimentul prin care ai trecut. Cred că şi tu la fel. Îţi înţeleg amărăciunea.

— Normal că sunt supărată. Cui îi place să se râdă pe seama lui? Crezi că mie îmi cade bine să ştiu că nu l-am recunoscut de la început pe James Corbett? Toată lumea crede că a fost o aventură romantică, dar află că m-am simţit tare umilită. Şi acum, dacă nu te superi, eu mă duc să prepar cina.

Mama ei nu mai reveni la subiect, iar tatăl ei se limită să facă o remarcă de admiraţie asupra florilor şi atât. Probabil că mama ei îi povestise întâmplarea şi de aceea o lăsase în pace.

A doua zi evită să-i povestească lui Karen despre buchetul de flori. Prietena ei avea o imaginaţie bogată şi ar fi reinterpretat gestul.

În câteva zile, întâmplarea îşi mai atenuă din importanţă. Tensiunea acumulată se risipi şi lucrurile reintrară în normal. Brandy spera ca în scurt timp totul să fie dat complet uitării.

Joi seara Brandy se hotărî să privească apusul din curtea interioară. Părinţii ei stăteau în birou şi scriau nişte lucrări pentru a doua zi. Toate intraseră în rutina obişnuită.

Soarele se pregătea să apună în spatele dealurilor, peste rezervaţia naturală Papago. Brandy urmărea într-o tăcere admirativă explozia de culori.

— Nu înţeleg de ce trebuie să te mai duci în deşert ca să vezi asemenea apusuri de soare, spuse o voce masculină din spatele ei.

Brandy sări din şezlong ca arsă şi dădu nas în nas cu James Corbett.

De data asta îl recunoscu. Ochii erau singurii care-i aminteau de Jim. Nu mai avea barbă şi putea să-i vadă clar fiecare cută imprimată de zâmbetul lui ironic obişnuit. O pereche de pantaloni eleganţi de vară îi înlocuiau blugii jerpeliţi şi purta o cămaşă scumpă de mătase crem. Şi totuşi nu-şi pierduse acel magnetism irezistibil, acel licăr periculos din priviri.

— Cum ai... intrat aici? reuşi ea să îngaime.

— Am sunat la uşă şi mi-a deschis mama ta. Mi-a spus că te găsesc aici.

— Aha, murmură ea. Am primit florile de la tine.

Mulţumesc.

Sunase aşa de nesincer, încât mai bine n-ar fi menţionat acel lucru.

— Cu plăcere. Pot să stau puţin?

— Da, desigur, spuse ea, arătând spre şezlongurile goale.

Jim se aşeză pe şezlongul liber de lângă al ei.

Brandy se ridică neliniştittă în picioare şi-l întrebă:

— Presupun că nu este o vizită de curtoazie. Cu ce ocazie pe la noi?

— De unde ştii că nu este o vizită de curtoazie?

Întrebă el zâmbind ironic.

— Presupun că ai venit să mă întrebi cum m-am descurcat cu indiscreţia cunoştinţelor.

— Da?

— M-am descurcat bine. Între timp lucrurile s-au mai liniştit.

— Mă bucur, Brandy.

Ascultându-şi numele rostit de el, fără să-l privească, aproape că uita cu cine stătea de vorbă. I se părea că este în compania lui Jim. Era ciudat să se gândească la el ca la două persoane diferite.

— Presupun că ai lămurit motivul vizitei. Te mai interesează şi altceva?

— Brandy, ţi-ai creat o impresie greşită despre mine. Nu sunt un domn. Aşa că o să ignor sugestia ta.

N-am de gând să plec. Încă.

— Corect, spuse Brandy acră. Ştiam că nu eşti un domn. Dar uitasem. Bine că mi-ai amintit.

— Aşa! Începem să ne apropiem de subiect.

— Ce subiect?

— Ştiu că te-ai supărat pe mine atunci când ai descoperit cine sunt cu adevărat.

— Cui îi place să se râdă pe seama lui? Ştiu că te-ai amuzat copios că nu te-am recunoscut. Dacă ai venit pentru scuze...

— N-am venit să-mi cer scuze. N-am de ce, o întrerupse el. Nu regret nimic din ce am făcut. Şi dacă nu începi să-mi spui Jim, o să suporţi

consecinţele.

— Serios? zâmbi Brandy, puţin intimidată.

— N-ai greşit cu nimic în deşert, numindu-mă Jim.

— Era singurul nume pe care-l cunoşteam. Dacă te prezentai de la început, poate te numeam „domnul Corbett“.

— Te-ai gândit vreodată de ce nu m-am recomandat?

— Presupun de ce.

— Serios? Atunci nu trebuie să-mi mai răcesc gura ca să-ţi explic.

— Explică-mi, totuşi. Sunt sigură că ai de spus ceva interesant.

— Când ai apărut în seara aceea, credeam că eşti vreo admiratoare fanatică. Mi s-a întâmplat deseori să fiu deranjat de diverse tinere adolescente în momente în care nu-mi doream decât linişte şi singurătate. Nu aveam de unde să ştiu că tu nu erai vreo admiratoare înflăcărată.

— Cred că ai fost dezamăgit să afli că nu eram o admiratoare. Oricum, ţi-am înviorat într-un fel seara.

Ăsta este unul dintre avantajele de a fi vedetă.

— Profesia mea este interesantă din multe puncte de vedere. Şi am multe beneficii, dar pentru toate trebuie să plătesc. Viaţa mea personală este publică.

Poate de asta mi-o apăr cu atâta înverşunare. Şi dacă îmi doresc o companie feminină, îmi place să-mi aleg singur locul şi persoana.

— Înţeleg, spuse pe un ton conciliant Brandy.

— Sper că mă înţelegi de ce m-am amuzat atunci când m-ai crezut hoţ de vite. Şi tu erai aşa de convinsă de acest lucru, încât îmi era aproape imposibil să te conving de contrariu. Şi apoi, m-am gândit că poate era mai bine aşa.

— Da, a fost amuzant, spuse Brandy cu amărăciune.

— Nu, Brandy, spuse Jim, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. N-am râs de ignoranţa ta. Pentru prima oară în viaţa mea, în ochii cuiva eram altă persoană.

Era o schimbare binevenită. Îmi doream aşa ceva.

Explicaţia lui părea plauzibilă.

— Până la urmă mi-aş fi dat seama cine erai.

— Da, dar îmi era suficient să mă consideri altcineva o perioadă oarecare de timp. Iniţial mă gândeam să te las cât mai aproape de casă şi să mă despart de tine.

Dar furtuna mi-a schimbat planurile.

— De ce?

— După furtună, a apărut elicopterul. L-am recunoscut imediat. Aparţinea fermei Saguarro. Ştiam că Don Peters, managerul meu, nu-şi oferea voluntar serviciile pentru căutarea ta, fără să aibă un avantaj.

Era clar că mă căuta şi pe mine. I-a convenit de minune să ne găsească pe amândoi. Nu puteam să fug.

Omul şi aşa are destule probleme cu ulcerul.

Jim stătea în faţa ei, dominându-o cu înălţimea şi forţa pe care o degaja. Erau aşa de aproape încât aproape că se puteau atinge.

— N-a fost cinstit din partea ta că nu mi-ai spus cine erai cu adevărat, protestă ea vag.

— Când am văzut elicopterul mi-am dat seama că nu am nicio şansă, spuse el, trecându-şi degetele prin buclele ei aurii. Nu mai aveam timp să-ţi explic cine eram şi motivele pentru care mă aflam în deşert.

Voiam să-ţi dezvălui totul, o dată ajunşi acasă. Dar tu ţi-ai dat seama de când eram în elicopter.

— Da... L-am auzit pe managerul tău spunându-ţi

Corbett. Atunci mi-am dat seama.

— Dacă te-ai fi văzut ce figură aveai atunci când ţi-ai dat seama cine sunt...

— Ce vrei să spui?

— Dintr-o dată ţi s-a schimbat privirea. Nici nu mi-a mai păsat ce credeai tu despre mine.

— Şi acum?

— Tot n-ai încredere în mine, nu?

— Am vreun motiv?

— Nu, dar cred că m-am purtat destul de frumos cu tine în deşert, nu?

— Da...

— Atunci vrei să luăm cina împreună sâmbătă seara?

— Poftim?

— Repet. Vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara?

— De ce?

— De ce crezi? Pur şi simplu vreau să iau cina cu tine.

— Nu trebuie să te simţi obligat să faci asta. Ţi-am înţeles perfect motivele.

Brandy îl privi, simţindu-i prezenţa carismatică. Era o vedetă în toată puterea cuvântului. Nu se putea lăsa vrăjită. El era James Corbett. Şi ea? O fată obişnuită.

Nu putea să-şi facă iluzii.

— Nu mă mai privi aşa, spuse el.

— Nu mă pot abţine.

— La naiba, Brandy! Cum să te fac să pricepi?

— Nu pot uita cine eşti. Sunt flatată că mă inviţi la cină, dar...

— Flatată! Nu sunt vreun zeu care îţi face o favoare.

— Atunci ce vrei să spun? Dacă vrei un răspuns simplu, ţi-l dau: nu! Acum pleacă, te rog, spuse ea îndepărtându-se.

Era o nebunie. Ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. O

voce interioară îi şoptea s-o facă. Măcar de curiozitate.

Ar fi fost interesant ca experienţă. Ar fi avut ceva interesant de povestit nepoţilor.

— Sper să-ţi schimbi părerea, Brandy.

— Nu, domnule Corbett. Nu mi-o voi schimba.

Jim o mai privi o dată şi apoi se întoarse şi dispăru după uşile glisante de sticlă. Şi Brandy se simţi mai liniştită. Era mai bine aşa.

*

* *

Zilele următoare, Brandy se trezi tresărind la fiecare zgomot ciudat care venea de afară. Inima îi tresărea de fiecare dată când suna telefonul. Cu toate astea, până luni, nu primi niciun semn de la Jim. Deşi îl refuzase, şi-ar fi dorit ca el să fi insistat mai mult.

Trecuse o săptămână fără să mai audă nimic de Jim.

Aflase de la prietena ei Karen, care citea presa mondenă, că James

Corbett se încurcase cu o faimoasă actriţă, Laraine Evans, cu care filma în Tucson. Karen îi arătase poza dintr-un ziar, în care frumoasa brunetă stătea cuibărită în braţele lui Jim. Şi Brandy simţise pentru prima oară colţii geloziei.

Petrecuseră o săptămână în Nogales, un orăşel din apropierea Tucson-ului, unde fuseseră văzuţi la o luptă de tauri. Actriţa era însetată de sânge, altfel n-ar fi putut urmări un asemenea spectacol. Brandy ştia că ea n-ar fi fost în stare de aşa ceva.

Pe măsură ce trecea timpul îşi dădea seama că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Jim. Şi la ce se aşteptase?

Arăta bine, era celebru. De ce să se ţină după o puştoiacă cum era ea, când avea oricând la dispoziţie actriţe celebre şi frumoase?

— Ce vrei să faci, Brandy? o întrebă Karen.

— Vreau să redecorez puţin pe aici. N-am mai schimbat nimic din aprilie. Ne pierdem clienţii.

— Vrei să te ajut?

— Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singură.

— Bine. Eu mă ocup de clienţi până vine doamna

Phillips din oraş şi o să te ajut după aceea. Nu ştiu cum ar fi supravieţuit magazinul ăsta dacă nu eram noi.

Doamna Phillips trece cam rar pe la magazin. Ar trebui să aprecieze faptul că are nişte angajaţi aşa de devotaţi.

— De asta ne-a angajat, râse Brandy.

— O, şopti Karen, cred că vine doamna Goodwin după setul de macrameuri promis de doamna Phillips.

Sper că de data asta pleacă mulţumită.

— Succes, spuse Brandy urcându-se pe treptele care duceau la etaj, unde era depozitul.

— Aş dori să văd nişte vase de ceramică, spuse o voce masculină.

Brandy îngheţă. Era Jim. Nu o văzuse. Oare el ştia că lucra aici? Sau venise întâmplător?

— Sigur, spuse Karen cu voce tremurândă, conducându-l spre zona rezervată decoraţiilor de ceramică.

Brandy îl urmări cu atenţie. Arăta ca un om normal.

Nu părea o vedetă. Îl trăda doar aerul de siguranţă pe care îl degaja. Şi era aşa de frumos!

— Vă place... ceramica, domnule Corbett? îl întrebă

Karen, bâlbâindu-se.

— Îmi place să fac singur vase de lut în timpul liber.

— Cred că este un mod plăcut de a vă relaxa după filmări, nu? Vai, domnule Corbett, nici nu ştiţi ce emoţionată sunt să vă cunosc personal. Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră. V-am văzut toate filmele de cel puţin două ori.

— Mulţumesc, zâmbi modest Jim. Sper că v-au plăcut.

— Vai, sigur că da. Abia aştept să vă văd ultimul film.

Aveţi o muncă foarte interesantă.

— Într-un fel, da. Dar câteodată poate deveni foarte obositoare.

— Nu pot să cred, râse Karen. Mi-ar plăcea foarte mult să văd pe viu cum se filmează o scenă. Viaţa pe platoul de filmare m-a pasionat întotdeauna.

Brandy spera ca prietena ei să nu-i menţioneze numele. La cât de vorbăreaţă era, ar fi fost în stare să facă o asemenea greşeală.

Jim îşi alese nişte vase de ceramică oferite de

Karen, care părea un titirez învârtindu-se cu o viteză ameţitoare în jurul lui.

— V-ar plăcea să veniţi pe platoul de filmare, domnişoară...?

— Justin. Karen Justin. Desigur. Aş fi deosebit de onorată... Când?

— Într-o zi, săptămâna viitoare. Când vă convine?

— Joi după-amiază.

— Bine. Poate o convingeţi şi pe domnişoara Ames să vă însoţească, zâmbi Jim, aruncând o privire spre perdeaua după care se ascundea Brandy.

Şocată de întorsătura neaşteptată a evenimentelor,

Brandy se retrase doi paşi înapoi, împiedicându-se neîndemânatică de nişte cutii, care se răsturnară cu zgomot.

Ce greşeală!

— De ce te ascunzi? întrebă Jim, dând la o parte perdeaua care o camufla pe Brandy.

— Nu mă ascundeam. Căutam ceva în depozit, spuse ea roşie în obraji, făcându-şi de lucru printre cutii. E o dezordine aici...

— Bine, mă scuzi. Înseamnă că n-ai auzit invitaţia pe care i-am făcut-o domnişoarei Justin.

— Ce invitaţie?

— Vrei s-o însoţeşti pe platoul de filmare din

Tucson? Vreau să-ţi ofer ţie şi prietenei tale două legitimaţii de liberă trecere. Joi după-amiază am înţeles că sunteţi libere. Îţi convine?

— Sigur că îi convine, interveni Karen.

— Bine, spuse Brandy. Vom veni.

La urma urmei nu avea nimic de pierdut. Şi nu venea singură. O însoţea Karen.

— Perfect, spuse vesel Jim. Veniţi joi şi eu voi vorbi cu portarul să vă dea voie să intraţi.

— Mulţumim, domnule Corbett, spuse Karen.

Sunteţi foarte drăguţ.

— Plăcerea este de partea mea.

Normal. Ideea era că James Corbett obţinea întotdeauna ceea ce îşi dorea. Manipula femeile cum voia el. O ţinuse în tensiune aproape două săptămâni, ca apoi să apară în cel mai neaşteptat loc, cu o altă propunere.

Tocmai când se gândea că nu avea să-l mai vadă niciodată. Tocmai când începuse să regrete că îi refuzase invitaţia la cină.

Şi ce propunere îi făcuse! Fusese viclean. N-o invitase într-un loc intim, singură. Se folosise de naivitatea prietenei ei.

Oricum, era o invitaţie inocentă, la lumina zilei, pe un platou de filmare plin de oameni. Schimbase împrejurările, ştiind că ea nu mai putea să-l refuze.

Poate că prietena ei avea dreptate. O asemenea şansă venea o dată în viaţă. Chiar era curioasă să afle cum se turna un film.

Doar că joi părea o zi foarte îndepărtată. Până atunci avea prea mult timp la dispoziţie. Timp să-şi facă fel de fel de idei şi gânduri.

CAPITOLUL 5

— Vai, ce emoţionată sunt! Uite cum îmi tremură mâinile! spuse Karen râzând.

— Calmează-te! spuse Brandy liniştită, simţindu-şi palmele transpirate.

Karen opri maşina în spaţiul destinat parcării turiştilor. În oraşul vechi era interzisă circulaţia maşinilor.

— Sper că n-a uitat de invitaţie, spuse Karen îngrijorată.

— Sigur că n-a uitat, o asigură Brandy.

— Corect. Având în vedere cât de greu te-a convins să te întâlneşti cu el... Mie tot nu-mi vine să cred că ai refuzat invitaţia la cină. Cred că eşti nebună.

— Sunt nebună că am acceptat să vin aici.

După ce Jim plecase luni de la magazinul de decoraţ iuni interioare, lăsându-le cu gurile căscate, Brandy îi povestise lui Karen despre neaşteptata lui vizită acasă la ea, cu o săptămână în urmă.

— Am mai discutat subiectul ăsta, adăugă Brandy.

Ce am eu în comun cu o stea de cinema?

— Cui îi pasă, Brandy, ce naiba? Şi dacă nu te întâlneşti o dată cu el, nici n-ai de unde să afli. Sper, pentru tine, să nu-l fi pierdut definitiv. Actriţa aceea,

Evans, pare hotărâtă să pună mâna pe el. Şi sincer, o înţeleg perfect.

— Să-l pierd? Dar, ce? L-am avut vreodată?

Karen ignoră observaţia, pertinentă de altfel.

— Mă întreb de ce a aşteptat aşa de mult ca să-ţi mai facă o invitaţie. Poate că nu-i place de Evans. Sau poate că s-au certat. Ori...

— Da, Karen, o întrerupse Brandy, exasperată de supoziţiile interminabile ale prietenei sale. Orice e posibil.

Intrară pe o uşă îngustă într-o încăpere mică şi întunecoasă şi se aşezară la coada pentru biletele de intrare, în spatele unui cuplu de bătrâni.

Un domn elegant se apropie de ele, arborând un zâmbet oficial.

— Bună ziua, doamnelor.

— Venim din partea domnului Corbett... începu

Brandy. Am înţeles că ne-a rezervat nişte legitimaţii de liberă trecere?

— Presupun că sunteţi domnişoarele Justin şi Ames?

Zâmbi călduros domnul. Aşteptaţi un minut. Va veni cineva să vă introducă.

— Mulţumim, spuse Karen, trăgând-o pe Brandy de la coada formată pentru bilete.

— Domnişoară Ames, adăugă bărbatul, fotografia din ziar este o copie palidă a dumneavoastră.

Brandy ştia că ziarele nu publicaseră decât o singură fotografie şi credea că evenimentul fusese dat uitării. Nu-şi închipuise ca cineva să-i mai ţină minte numele, dar figura!

— Mulţumesc, spuse Brandy repede.

Aşteptară câteva minute, privind fotografiile de pe pereţii încăperii, care reprezentau scene din diverse filme turnate în Tucson.

Bărbatul cel elegant reveni însoţit de un alt bărbat, îmbrăcat în cowboy, cu insignă de şerif în piept şi pistoale la şolduri. Părea rupt dintr-o scenă din Vestul

Sălbatic. Îl trădau doar ochelarii şi o staţie de emisierecepţ ie.

— Dumnealui este Dick Murphy. Dick?

Domnişoarele Ames şi Justin sunt invitatele domnului

Corbett. Te rog să ai grijă de ele.

— Doamnelor, spuse Dick, vă rog să mă urmaţi.

— Parcă am fi nişte Vip-uri, şopti emoţionată Karen la urechea lui Brandy.

— Am înţeles că sunteţi din Tucson, spuse Dick, aşa că s-ar putea să cunoaşteţi faptul că vechiul oraş a fost reconstruit în anul 1939 pentru turnarea filmului

Arizona.

— Da, ştim, spuse Karen. De fapt, Bran...

Domnişoara Ames este din Tucson. Eu locuiesc aici de câţiva ani şi provin din Breckenridge,

Colorado.

— Adică din Munţii Stâncoşi, comentă plăcut impresinonat Dick. Sunt nişte peisaje grozave pe acolo.

— Mie-mi spuneţi? N-am fost niciodată în zona asta a oraşului. Cum reuşesc s-o protejeze?

— Este o arie închisă publicului.

— Ce se filmează astăzi?

— O scenă dintr-un orăşel mexican.

Ajunseră în faţa unor porţi păzite de un bărbat îmbrăcat ca Dick. Dick îi făcu semn din cap bărbatului şi acesta le dădu drumul înăuntru.

Părăsiră traseul principal şi peisajul deveni din ce în ce mai rustic, cu case de lemn, specifice vestului, şi drumuri prăfuite.

Brandy şi Karen îşi dădură seama că se apropiau de platoul de filmare. Se apropiară tăcute de mulţimea de oameni grupaţi în jurul actorilor. Tehnicienii mişunau în tăcere printre aparate şi reflectoare. Camerele de luat vederi, echipamentele, încrengătura de fire le blocau drumul.

Brandy îl căută cu atenţie din priviri pe James

Corbett. Şi îl văzu. Stătea retras pe veranda unei case, îmbrăcat ca un cowboy veritabil, sprijinit de perete, cu un genunchi îndoit. Arăta ca Jim, hoţul de vite pe care îl cunoscuse ea, puternic, independent, dar fără barbă. Avea pălăria de cowboy trasă peste ochi, dar ea putea să-i simtă intensitatea privirii îndreptată spre scena care tocmai se filma.

Inima începu să-i bată puternic, observându-l întorcându-şi privirile în direcţia ei. Arboră un zâmbet timid, dar Jim păru că n-o văzuse. Dezamăgită, îl privi îndreptându-se către un bărbat care avea un aer preocupat, cu ochelari cu rame groase şi un creion potrivit după ureche. Părea a fi regizorul.

Scena de film se terminase şi oamenii începuseră să se împrăştie, aplaudând, murmurând diverse aprecieri.

În acelaşi moment o femeie frumoasă li se alătură lui Jim şi bărbatului cu ochelari. Era îmbrăcată într-o rochie de ţărancă din vest, cu fustă lungă, largă şi colorată şi umerii goi. Părul lung şi negru îi cădea pe spate strălucind de sănătate şi îngrijire.

Brandy o recunoscu. Era Lareine Evans, femeia cu care fusese văzut Jim

de către reporteri. Îşi pusese cu un gest famliar mâna în jurul taliei lui Jim, râzând zgomotos.

Cu durere, Brandy constată că le stătea bine împreună.

Erau amândoi la fel de strălucitori, atrăgând privirile tuturor. Formau un cuplu perfect.

Karen discuta înflăcărată cu Dick despre scena care urma să se toarne, dar Brandy nu avea urechi pentru ei. Era concentrată la reacţiile lui Jim.

Ce proastă fusese să creadă chiar şi o secundă că

Jim s-ar fi putut fi simţit atras de ea! Numai Karen îi băgase prostiile acelea în cap!

În acel moment, Jim îi prinse privirea disperată. Era prea departe ca să-şi dea seama dacă se uita într-adevăr la ea, sau la altcineva din spatele ei. Totul dură o fracţiune de secundă, pentru că Jim se întoarse din nou spre brunetă.

Emoţionată, Brandy se concentră la discuţia pe care o purta Karen cu Dick. Îl văzu cu coada ochiului pe Jim îndreptându-se spre ea. Inima începu să-i bată cu putere.

— Văd că aţi reuşit să veniţi, până la urmă, spuse Jim.

Brandy se prefăcu surprinsă de vederea lui.

— Da. Vă mulţumim pentru invitaţie, domnule

Corbett, spuse ea emoţionată. Ne place foarte mult aici. Este deosebit de interesant.

— Da, interveni Karen. Dick... adică... domnul

Murphy ne-a explicat toate detaliile.

— Dick, îţi mulţumesc că ai avut grijă de domnişoare, spuse Jim, remarcând uşoara roşeaţă din obrajii lui Brandy.

— Oricând, Jim, spuse Dick, luându-şi la revedere şi îndepărtându-se, lăsându-le în compania lui.

Brandy realizase că restul turului aveau să-l facă însoţite de Jim. De fapt aşa îşi imaginase iniţial, dar sosind acolo, realiză că el putea fi ocupat cu filmările.

— Arată bine, nu-i aşa? îi ceru părerea Karen.

Brandy tresări violent, înroşindu-se, apoi realiză că prietena ei se

referea la Dick.

— A, da, desigur, spuse ea repede.

— Păcat că poartă verighetă, adăugă Karen dezamăgită. Ăsta este norocul meu.

— Soţia lui Dick a murit acum un an într-un accident de maşină, o informă Jim.

— Vai, săracul, murmură sincer compătimitoare

Karen. Dar asta face să-mi crească şansele, nu-i aşa?

— Da, spuse Jim. Asta este viaţa. Merge înainte.

— Nu lucraţi astăzi? întrebă Brandy încercând să pară serios preocupată de profesia lui.

— Nu. M-am gândit să fac o pauză ca să vă arăt platourile de filmare.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

— Da, nu-i aşa? zâmbi el ironic.

— Iubitule! îi întrerupse o voce senzuală şi vibrantă.

Ignorând compania lui Jim, Evans îşi puse braţele moi în jurul gâtului lui, întrebâdu-l insinuant:

— Ce-ar fi să mă însoţeşti într-un loc cald şi umed?

De aproape, actriţa era şi mai frumoasă.

— Îmi pare rău, spuse Jim zâmbind. Altă dată. Astăzi am invitaţi.

— Invitaţi? repetă uimită Evans, făcând o piruetă spre fete.

— Lareine, ea este Karen Justin şi ea, Brandy Ames.

Iar această frumoasă şi talentată doamnă este actriţa

Lareine Evans.

— Şi buna ta prietenă, iubitule, adăugă, numai zâmbete, actriţa.

— Mă rog, poţi spune şi aşa, comentă Jim, fluturând indiferent din mână.

Bruneta se încruntă imperceptibil, nemulţumită de retragerea în defensivă a lui Jim.

— Hmmm, Brandy... spuse ea gânditoare, fluturând artificial din gene. Ai un nume neobişnuit.

— Da, este un nume rar întâlnit, admise Brandy fără să ofere alte explicaţii.

— Sigur, zâmbi larg actriţa. Acum îmi amintesc. Tu eşti domnişorica

rătăcită în deşert, care şi-a petrecut noaptea alături de Jim.

Felul în care îi spusese „domnişorica“ o făcea pe

Brandy să se revolte în sinea ei.

— Da, aşa este, admise ea, privindu-l pe Jim plictisită şi enervată.

— Jim, ştrengarule, spuse actriţa, mângâindu-l pe sub bărbie, nu mi-ai spus că este aşa de drăguţă.

— Asta nu ţi-am mai povestit, dar îmi amintesc foarte clar că ţi-am spus cât de bine m-am simţit în compania ei.

Actriţa făcu o grimasă pe care şi-o ascunse repede sub un zâmbet fals.

— Ai grijă, dragule, să nu şi-o ia în cap. Cine ştie ce idei îi mai vin?

— Serios? zâmbi răutăcios Jim, privind obrajii roşii ai lui Brandy. Foarte bine.

— Vai, Jim! Eşti imposibil, spuse actriţa plesnindu-l peste mână.

— Vezi? Începi să înveţi! o provocă el. Ai face bine să bei ceva cât mai ai timp. Nu ştiu când îţi mai dă Bill pauză.

Buzele ei roşii se crispară.

— Ai dreptate, spuse ea, plecând şi lăsând în urmă o dâră de miros de parfum scump.

— Doamne! exclamă Karen. Credeam că o să explodeze!

Jim nu scăpă remarca, deşi Karen abia o şoptise.

— În următoarea scenă Lareine trebuie să-şi arate latura temperamentală. O va prinde de minune, spuse el, clipind din ochi.

— Tocmai şi-a făcut încălzirea, comentă Karen.

Brandy nu se abţinu să nu zâmbească satisfăcută.

Jim nu părea deloc deranjat de ieşirea lui Lareine. Dar ea se întreba dacă nu făcuse asta tocmai pentru a-i stârni actriţei gelozia. Jim nu era genul de bărbat care să se lase dominat de o femeie, iar Lareine tocmai asta încerca să facă.

— Văd că cei de aici pregătesc unghiurile camerelor de luat vederi. Mai bine mergem să vă arăt celelalte aspecte tehnice ale culiselor.

Jim îşi puse o mână uşoară şi protectoare pe spatele lui Brandy, ghidându-i ieşirea prin mulţimea curioasă de spectatori. Toată lumea încerca să-şi dea seama cine erau cele două tinere care-l însoţeau pe

Corbett şi cărora acesta le acorda atâta atenţie. Toată lumea şuşotea pe la spatele lor, iar unii chiar le făceau fotografii.

O tânără emoţionată le ieşi în cale cu un stilou şi o bucată de hârtie în mână.

— Domnule Corbett, îmi acordaţi un autograf, vă rog frumos?

— Sigur, zâmbi Jim, semnând grăbit, dar fără înfloriturі.

— Vă mulţumesc, spuse tânăra tremurând fericită.

— Cu plăcere, răspunse el, ducându-şi mâna la pălărie. Mă scuzaţi...

Apoi îşi puse din nou mâna pe spatele lui Brandy.

Karen observase gestul şi clipi complice spre ea.

Brandy se înroşi toată. Îi plăcea senzaţia, dar se simţea stânjenită. Toată lumea o privea curioasă. Nu era obişnuită cu aşa ceva.

Un angajat deschise uşa unei case care adăpostea diverse scene.

Interiorul avea tavanul înalt şi era împărţit în mai multe secţiuni prin pereţi despărţitori uşori. Păşiră într-un salon amenajat ca un bar de stil vechi. În spatele barului era o oglindă enormă cu rafturi montate pe care se aflau diverse sticle cu băuturi alcoolice.

Pe o latură a barului se aflau două uşi batante, pe care erau pictate peisaje exterioare.

Pe al treilea perete erau desenate o serie de uşi care, evident, nu duceau nicăieri.

În centrul camerei se aflau mese şi scaune de lemn, care păreau vechi şi uzate.

— Aici se toarnă scenele interioare, le explică Jim.

Vreau să vă spun că acest salon a fost folosit în multe filme. Publicul nu recunoaşte salonul, pentru că de fiecare dată se schimbă decorul şi luminile.

— Dar nu este cam mic?

— Camera de luat vederi face ca totul să pară mai mare decât în realitate. Este un artificiu necesar.

Dintr-un spaţiu minim, poţi crea o mulţime de iluzii optice. Dar mai există un risc. Toate actriţele par cu cinci kilogarme mai grase decât în realitate. De aceea ele se află tot timpul sub stresul kilogramelor.

— Le înţeleg. Cărei femei îi place să pară mai grasă decât este? Chiar dacă realitatea spune contrariul.

— Există o mulţime de efecte speciale. Presupun că pe unele dintre ele le cunoaşteţi. Să nu vă închipuiţi că mesele care se sparg în capetele actorilor sunt din lemn masiv. Sau sticlele. Sticlele sunt făcute din zahăr. Sau mai bine zis erau făcute, pentru că tehnicienii şi figuranţii obişnuiau să mănânce recuzita.

Acum sunt făcute din alte materiale. Sau băuturile alcoolice... Sunt un ceai dulce cu gheaţă. Nu au reuşit încă să găsească un înlocuitor al berii. Niciun lichid nu face spumă ca berea. Şi spuma se menţine numai dacă berea este caldă. De aceea actorii beau rar bere în scenele de film. Asta numai dacă actorii nu sunt englezi, zâmbi el, conducându-le spre o altă cameră.

Acest interior reprezintă biroul unui şerif. Iar acesta este un dormitor, care bineînţeles poate fi transformat în orice altă încăpere.

— Şi cum se filmează scenele de noapte? întrebă Brandy.

— Ziua, râse Jim. De fapt asta este treaba cameramanului.

Cu anumite filtre şi lentile, poate crea diverse iluzii optice.

— Şi ploile? întrebă Karen.

— După cum ştiţi, în Arizona plouă foarte rar.

Căldură, soare, nisip şi cactuşi avem în exces, dar ploaie, aproape deloc. Aşa că trebuie inventată.

— Cum? Cu un furtun?

— Ştiţi, chiar dacă ar ploua cu adevărat, camera n-ar reuşi să prindă foarte bine fenomenul, aşa că atunci când plouă într-un film, să ştiţi că plouă cu lapte.

— Glumiţi! exclamă uimită Karen.

— Nu. Gene Kelly cânta şi dansa în lapte.

— Vai! Îmi spulberaţi fanteziile!

Jim izbucni într-un râs profund şi senzual care îi provocă lui Brandy fiori de-a lungul şirei spinării.

— Acum vă voi duce să vedeţi întreaga garderobă a actorilor.

CAPITOLUL 6

O bătrână angajată le arătă fetelor întreaga garderobă din dotare. Schiţele rochiilor fuseseră făcute cu săptămâni în urmă şi reprezentau copii fidele ale hainelor purtate delocuitorii vestului. Fiecare costum urma să fie modificat după talia actorului care îl purta.

Personalul angajat avea sarcina să întreţină costumele, să le modifice şi să le pregătească pentru fiecare scenă. Unele, distruse în timpul filmărilor, necesitau o refacere integrală.

Apoi, Jim le arătă boxele în care erau ţinute animalele şi în special caii. Printrei ei se aflau câţiva măgăruşi şi câteva vite. Toate erau obişnuite cu oamenii şi agitaţia, cu zgomotele filmărilor.

Brandy observă un cal costeliv, cu părul neţesălat şi o privire hăituită.

— Domnule Corbett? Ce are calul acesta? Este bolnav?

Întrebă îngrijorată Brandy.

— Nu. Este subnutrit.

— Vai! De ce?

— Era necesară aparţiţia cât mai jalnică a unui cal într-o scenă anume.

— Dacă vă văd cei de la protecţia animalelor...

— De acolo a fost luat.

— De ce aveaţi nevoie de el?

— Am jucat o scenă în care străbăteam un drum lung prin deşert. La sfârşitul călătoriei calul meu trebuia să arate jalnic. Ştii, genul care abia se mai ţine pe picioare.

— De aceea, atunci când ne-am întâlnit aveaţi barbă?

— Da, zâmbi el.

— Şi ce o să faceţi cu calul, acum? întrebă Brandy privind compătimitor animalul.

— O să-l punem la îngrăşat, ca să-l mai putem folosi şi în alte scene. Dacă refuză să mănânce, nu avem altceva de făcut decât să-l vindem vreunui iubitor de animale, care să-l îngrijească cu dragoste.

— Aşa ar fi cel mai bine.

— Vreţi să bem un suc rece undeva, la umbră?

— Ar fi excelent, spuse Karen.

La adăpostul unui cort mare deschis, câţiva actori beau răcoritoare, ferindu-se de soarele arzător.

Jim le prezentă pe cele două fete actorilor, care se grăbiră să le ofere scaunele lor. Intrară în conversaţie imediat. Niciunul dintre ei nu părea înfumurat, cu aere de vedetă, deşi majoritatea se puteau lăuda cu o carieră bogată în domeniul cinematografic. Le povestiră diverse scene amuzante sau periculoase din timpul filmărilor, răspunzându-le la întrebări, politicoş i şi răbdători.

— Ei, ar trebui să plec acasă, spuse un actor ridicându-se în picioare.

Brandy îşi privi ceasul cu uimire. Era aproape şase.

Nici nu realizase cât de repede zburase timpul.

Petrecuse patru ore agreabile.

— Ar trebui să plecăm şi noi, îi spuse ea lui Karen.

— Da, ar trebui, suspină cu regret Karen.

Grupul de actori începu să se împrăştie. Jim se îndreptă zâmbitor spre Brandy.

— Ei?

— Vă mulţumim că ne-aţi arătat împrejurimile. Ne-a plăcut foarte mult.

— Mă bucur că v-a plăcut. Îmi pare rău că vă grăbiţi să plecaţi, spuse Jim, luându-i mâna.

— Este târziu, spuse Brandy simţind fiori de emoţie în stomac.

— Da, spuse şi Karen. Este cam târziu. Până ajung acasă o să se facă opt. Trebuie s-o duc şi pe Brandy la fermă, pentru că doar eu sunt cu maşina. Vă mulţumim încă o dată pentru invitaţie, domnule

Corbett.

— Pentru nimic. Şi aş vrea să-mi spuneţi Jim.

— Bine... Jim, spuse Karen înroşindu-se încântată.

— Tu nu eşti cu maşina? o întrebă Jim pe Brandy.

— Nu, a avut tata nevoie de ea. Mama a trebuia să ajungă la nişte cursuri în afara oraşului şi nu putea să-l conducă şi pe tata, care are ore în Phoenix.

— Karen, ştii ce? spuse Jim cu o sclipire ciudată în priviri. O conduc eu

pe Brandy acasă, nu te mai deranja tu. Trebuie să fii obosită.

— Vai, dar nu... protestă Brandy.

— Sigur, de ce nu? o întrerupse Karen.

— Dar...

— Dar ce, Brandy? Locuieşti în aceeaşi zonă cu mine. De ce nu?

— Nu vreau să crezi că...

— Ştiu ce vrei să spui. Fii liniştită. Nu cred nimic.

Hai, mergem? Maşina mea se află în parcarea destinată personalului.

— Bine, spuse ea ezitând uşor.

Jim şi Karen se aliaseră împotriva ei. Deşi îi plăcea să se afle în compania lui, ar fi preferat să evite un drum lung, singură, alături de el. Sentimentele contradictorii o năuceau. Parcă era un copil care arunca o jucărie, ca după aceea s-o dorească înapoi.

— Deci rămâne aşa, spuse Karen. Ne vedem mâine,

Brandy. Jim? Mulţumesc încă o dată.

Brandy îl privi cu coada ochiului pe Jim. Nu voia să pară copilăroasă. În fond de ce se temea de el? Bărbatul acela, deşi era Jim Corbett, se oferise s-o conducă acasă. De ce să-l refuze?

— Mergem? întrebă ea, ridicându-şi bărbia, cu o atitudine semeaţă.

— Hai.

Absenţa lui Karen o făcea să se simtă stânjenită.

Prietena ei ştia să poarte o conversaţie. Ea ce putea spune fără să pară falsă, artificială?

În drum spre parcare, Jim salută diverşi actori şi tehnicieni care nu părură uimiţi de compania lui.

Brandy se întrebă din nou dacă Jim nu o folosea pentru a o face geloasă pe Lareine Evans. Bârfele spuneau că cei doi erau foarte intimi, dar comportamentul lui

Jim faţă de ea fusese contradictoriu.

Era o situaţie foarte ciudată. Relaţiile ei cu bărbaţii fuseseră întotdeauna directe şi lpsite de ascunzişuri.

Cu Jim, se simţea prinsă într-o capcană.

— De ce te încrunţi? o întrebă Jim, deschizând portiera locului din

dreapta maşinii de teren.

— Mă încruntam? întrebă Brandy repede, destinzându-şi fruntea. Nu ştiu. Mă gândeam la... nimic important.

Jim n-o mai întrebă nimic şi porni motorul puternic.

— Tot îngrijorată eşti, Brandy? întrebă el după un timp.

— Îngrijorată? Ce vrei să spui?

— De ce îţi faci complexe de inferioritate?

— Nu-mi fac niciodată complexe. Mai ales de inferioritate, bravă ea.

— Aşa mi-ai lăsat impresia atunci când ai refuzat invitaţia la cină, spuse el accelerând.

— Nu mă simt deloc inferioară. Doar că suntem doi oameni foarte diferiţi. Lumea mea nu are nicio legătura cu a ta.

— Ai cunoscut azi o parte din lumea mea. Ţi s-au părut altfel oamenii cu care ai stat de vorbă? Te-au tratat de sus, cu superioritate?

— Nu, admise ea, prinsă în capcană.

— Atunci de ce nu te mai gândeşti un pic?

— La ce?

— Dacă vrei să luăm cina împreună.

Brandy ar fi spus de data asta „da“ cu toată fiinţa.

Dar nu voia să pară nerăbdătoare. Mândria o oprea să rostească un cuvânt atât de simplu!

Jim încetini viteza, virând uşor spre marginea drumului şi opri motorul. Brandy înlemni. Inima începu să-i bată cu putere.

— De ce ne-am opit? întrebă ea, privind în jur neliniştită.

— Vreau să ne plimbăm puţin. Ce spui?

— Dar... ezită ea în faţa întorsăturii neaşteptate a evenimentelor. Mă aşteaptă părinţii. Trebuie să ajung acasă la cină, altfel se vor îngrijora şi...

— Nu stăm aici toată noaptea, Brandy. Ne plimbăm puţin. Eşti o femeie matură. Părinţii tăi nu se vor îngrijora dacă întârzii câteva ore.

— Bine, acceptă ea, văzând că nu are cale de mijloc.

Coborî din maşină, păşind prin nisipul deşertului.

Peisajul era într-adevăr superb şi relaxant.

Cactuşii gigantici ai Arizonei începuseră să înflorească.

Anunţau venirea noului an al amerindienilor

Papago.

Plimbându-se printre acei giganţi bătrâni, care îşi înălţau ramurile drepte spre cer mândri şi maiestuoşi,

Brandy se simţi copleşită. Ca să înflorească pentru prima oară, cactuşii trebuiau să atingă venerabila vârstă de şaptezeci de ani. După înălţime, unii dintre ei erau de pe vremea când statul Arizona nici nu exista. Iar alţii... de pe vremea când America nici nu fusese descoperită.

— Câte poveşti cunosc ei! murmură Brandy, privindu-i cu respect.

— Îţi spun eu că nu vei regreta plimbarea. Peisajele sunt superbe.

— Nu o regret. De fapt n-am avut nimic de obiectat împotriva unei simple plimbări.

— Nu? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Ei, doar un pic, admise ea, zâmbind.

Motorul unei maşini care trecu prin spatele lor le reaminti de civilizaţie.

— Hai să mergem puţin mai departe, sugeră Jim, luând-o de braţ.

— Nu înţeleg de ce unor oameni nu le place deşertul. De exemplu lui Karen. Ea s-a născut în

Munţii Stâncoşi şi tot îmi spune cât de sărac şi de lipsit de substanţă este deşertul.

— Depinde de gust. Depinde cu ce ai fost învăţat.

Depinde de foarte mulţi factori. De exemplu, un african n-o să guste niciodată Polul Nord.

— Ţie îţi place deşertul?

— Da, răspunse el sincer.

— Mie nu mi-ar plăcea să locuiesc în altă parte.

Nu-mi imaginez viaţa în alt loc, decât aici.

— La fel şi eu.

— Deşertul este casa mea. Aici m-am născut. Îl iubesc. Dar tu? Ţie de ce îţi place? Tu nu locuieşti aici.

— Ba da, zâmbi el. Ăsta este micul meu secret care a scăpat indiscreţiei reporterilor.

— Undelocuieşti? Sunt sigură că nu stai prin zonă.

— Dacă ştii tu sigur, atunci... o tachină el.

— Nu pot să cred. Stai în Arizona?

— Da.

— Nu trebuie să-mi spui unde.

Brandy era moartă de curiozitate, dar nu voia să-l descoase. Dacă Jim prefera să-şi păstreze intimitatea, avea tot dreptul s-o facă.

— Nu mă deranjează să-ţi spun unde locuiesc. Ştiu că nu mă vei trăda.

— Bine, unde locuieşti?

— La ferma Saguarro.

— Saguarro? Dar ferma Saguarro aparţine unei corporaţ îi din California, de ani de zile. Sunt sigură!

— Corect. Dar eu deţin acea corporaţie.

— Doamne! excalmă ea, nevenindu-i să creadă. Nu ştiu ce să spun!

— Spune-mi vecine!

— Salut, vecine! exclamă ea înroşindu-se.

— Am un elicopter cu care vin şi plec de la fermă.

Aşa că nimeni nu ştie cine locuieşte cu adevărat acolo.

Şi doar ştii ce distanţe mari sunt între vecini.

— Dar oamenii de la fermă?

— Sunt angajaţii mei. Îi plătesc să aibă grijă de fermă şi mai ales să păstreze secretul.

— Ai nişte angajaţi de nădejde. Te poţi baza pe ei.

N-au suflat o vorbă nimănui.

— Ei, s-au mai scăpat nişte mici şoapte şi bârfe, dar cum nimeni nu m-a văzut practic acolo, nu li s-a acordat prea mult credit.

— Şi nimeni nu se întreabă de ce stai acum, în perioada filmărilor, acolo?

— Nu. Tu te-ai întreba?

— Aş presupune că ai fost invitat de către corporaţia din California să locuieşti acolo.

— Aşa crede toată lumea. Şi într-un fel este adevărat.

M-am invitat singur, râse el.

— Doamne! Ai fost vecinul meu atâta timp şi eu n-am ştiut! zâmbi ea,

privind mâna lui mare, care i-o ţinea cu atâta blândeţe pe a ei.

Jim îi strânse mâna uşor, privind-o drept în ochii ei de culoarea smaraldului. Ochii lui întunecaţi păreau s-o atragă în adâncimea lor nemărginită.

Brandy se lăsă cuprinsă în braţele lui puternice.

Capul i se aplecă uşor, primindu-i căldura buzelor senzuale.

Cu un geamăt eliberator de inhibiţii, Brandy îi răspunse sărutului posesiv. Lipindu-se de trupul lui, o încercară senzaţii stranii.

Lumea devenise un apus nesfârşit. Culorile strălucitoare şi intense ale imaginaţiei ei întrecură realitatea. Se simţea plutind într-un curcubeu roşu, galben şi portocaliu.

Jim îi eliberă gura, fără să slăbească strânsoarea braţelor. Îşi lăsă capul pe spate şi o privi provocator.

— Spune-mi că nu vrei să iei cina cu mine...

Brandy îl privi uimită, întrebându-se cum l-ar mai fi putut refuza după o asemenea abandonare.

— ...

Jim îi acoperi gura cu alt sărut, mai pasionat, mai dornic, care îi tăie respiraţia şi îi înmuie genunchii.

— Nu te las până nu accepţi, spuse el pecetluindu-i ochii, obrajii, urechile şi gâtul cu sărutări scurte şi calde.

— Atunci... Mai aşteaptă puţin, spuse ea, încercând să revină cu picioarele pe pământ.

— Răutate ce eşti! zâmbi el, sărutând-o iar şi iar, frenetic, înnebunitor.

— Jim...

— Poate ar fi mai bine să plecăm înainte să se întâmple ceva ce o să regreţi mai târziu, propuse el privind-o provocator, îndepărtându-se uşor.

În acel moment, Brandy ştia că nu va regreta nimic din ce s-ar fi putut întâmpla şi îşi strânse braţele în jurul gâtului lui.

El încercă să-i desfacă braţele şi Brandy se temu ca nu cumva să se repete scena din deşert, când Jim regretase că o sărutase şi îi spusese să uite tot. N-ar mai fi suportat o asemenea umilinţă.

Dar Jim n-o îndepărtă. Îşi puse un braţ după umerii ei şi porniră

plimbându-se agale spre maşină.

Urcară, dar el nu porni motorul. Băgă cheia în contact, rămânând tăcut câteva minute şi apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Brandy, începu el cu blândeţe, să ştii că succesul şi faima nu schimbă în niciun fel natura omului, interiorul lui. Dacă este vorba de o persoană rea, crudă şi egoistă, ea va rămâne la fel. Dacă are anumite calităţi, ele nu se schimbă. Singurul lucru care se modifică este felul în care este el perceput de cei din jur. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Inima lui Brandy se umplu de căldură la auzul destăinuirii lui. Bucuria i se citi în ochii verzi şi umezi.

— Da. Vrei să spui că eşti acelaşi bărbat pe care l-am cunoscut în deşert. Niciodată n-ai fost altcineva.

Imaginaţia mea te-a transformat în altă persoană.

Cu un oftat de uşurare, Jim o privi zâmbindu-i cald.

— Eu, Jim Corbett, aş vrea să accepţi verbal invitaţia mea la cină, sâmbătă seara.

— Jim Corbett, mi-ar face mare plăcere să iau cina cu tine, spuse ea cu vocea vibrându-i de emoţie.

— Nu vreau să te răzgândeşti, pentru că sunt în stare de orice, ameninţă el pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Sunt în stare chiar să te răpesc.

— Serios? îl tachină ea.

— Pune-mă la încercare! spuse el, pornind motorul.

Brandy se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind de emoţie, uşurare şi încântare. Pentru prima oară îşi dădea seama că se îndrăgostea de Jim Corbett! Şi recunoaşterea acelui fapt n-o îngrijora deloc.

Privi tăcută profilul lui Jim, pe fondul unui apus superb, ca toate apusurile din Sonora. Forţa trăsăturilor lui încă o mai intimida.

Jim o privi cu coada ochiului şi o luă încet de mână.

Şi nu-i mai dădu drumul decât atunci când ajunseră în faţa casei ei. Opri motorul şi se întoarse cu faţa zâmbitoare spre ea.

— Şapte şi jumătate este bine? întrebă el, dându-i o şuviţă blondă după ureche.

— Poftim? tresări ea, smulsă din reveria în care se scufundase.

— La ce oră vrei să ne întâlnim sâmbătă? reformulă el, privind-o cu atenţie.

— Ah!

Deci Jim voia cu tot dinadinsul să cineze împreună sâmbătă seara.

— Da, adăugă ea. Sâmbătă la ora şapte şi jumătate este perfect!

— S-ar putea să întârzii puţin, pentru că nu ştiu cât se vor prelungi filmările, dar te rog să mă aştepţi. Voi veni cu siguranţă.

— O să te aştept.

— Bine. Dacă mă vor reţine peste program şi voi fi nevoit să stau prea mult, te voi suna, dar promit că nu anulez întâlnirea, bine?

— Bine.

Jim o privi cu blândeţe.

— Vino aici, draga mea, spuse el, desfăcându-şi braţele.

Brandy nu mai avu nevoie de o a doua invitaţie şi se aruncă în braţele lui puternice şi protectoare.

Se îmbrăţişară câteva minute strângându-se şi mângâindu-se tandri şi apoi se îndepărtară zâmbind emoţionaţi.

— Ar fi bine să pleci înainte ca părinţii tăi să organizeze echipe de căutare, zâmbi el.

— Corect, spuse ea coborând din maşină.

— Rămâne pe sâmbătă, îi reaminti el, ca şi cum ea ar fi putut uita.

CAPITOLUL 7

Farurile unei maşini luminară camera de zi a fermei

Ames.

— A venit Jim! Mamă, spune-mi, cum arăt? întrebă

Brandy emoţionată.

Era mai ceva ca la prima întâlnire din viaţa ei. Se privise în toate oglinzile din casă de zeci de ori în ultima jumătate de oră.

Alegerea hainelor fusese un adevărat chin. Nu reuşise să se hotărască cu ce să se îmbrace. Nu ştia dacă să aleagă o ţinută elegantă sau una sofisticată.

În cele din urmă se îmbrăcase într-o pereche de pantaloni crem vaporoşi, care îi subliniau talia fină, şi o bluză pe gât, fără mâneci. Ţinuta simplă o echilibrase cu un set de bijuterii artizanale din pietre de agat verzi, care îi dădeau strălucire ochilor.

— Eşti adorabilă, dragă, o asigură mama ei.

— Sper, spuse ea agitată, auzind portiera maşinii trântindu-se.

— Brandy, spuse uşor îngrijorată mama sa.

Brandy zâmbi. Ştia ce voia să îi zică: „Jim este un bărbat matur, experimentat, şi mai presus de toate, este o adevărată vedetă“. Mama ei voia s-o avertizeze să nu se arunce cu capul înainte într-o relaţie fără viitor.

— Ştiu ce fac, mamă, o linişti ea, zâmbind.

Soneria o făcu să-şi piardă cumpătul. Cu genunchii tremurând de emoţie, se duse la uşă. Deschise şi-l privi fără suflare pe bărbatul din faţa ei. Era un alt Jim.

Un Jim pe care nu-l văzuse niciodată în realitate, ci numai prin revistele mondene. Purta un costum cu o tăietură clasică, ce îi cădea perfect pe trupul bine clădit.

— Ai întârziat doar un sfert de oră, spuse ea.

— Brandy, eşti foarte frumoasă, murmură el pe o tonalitate joasă şi senzuală.

Intrând, Brandy uită de prezenţa părinţilor ei. Îl ţinea pe Jim de mână,

scufundată în adâncimea ochilor lui întunecaţi. După câteva secunde de tăcere, mama ei tuşi uşor şi Brandy se înroşi stânjenită.

— Mă duc să-mi iau geanta, spuse ea.

— Nu te grăbi. Mă bucur să vă văd, doamnă Ames, domnule...

Brandy reveni rapid şi-l privi nerăbdătoare.

— Mergem? întrebă el.

— Da. Noapte bună, mamă, tată.

— Noapte bună, spuse şi Jim. Nu vă îngrijoraţi, doamnă Ames, Brandy este în siguranţă cu mine.

Mama ei zâmbi plăcut surprinsă şi închise uşa în urma lor, făcându-i cu ochiul lui Brandy.

— De unde ştiai că mama este îngrijorată?

— Mi se pare normal. La ce reclamă mi s-a făcut prin ziare...

— Corect. Am auzit că eşti un adevărat cuceritor. Un fel de Don Juan.

— Îţi este teamă? întrebă el, pornind motorul.

— Nu încă, râse ea.

Jim îi ridică uşor bărbia şi îi sărută buzele întredeschise de surprindere.

— N-are de ce să-ţi fie.

Ce voia să spună? Voia doar s-o liniştească, sau îi promitea ceva? Se bucura prea mult de compania lui ca să-şi mai piardă timpul frământându-şi mintea cu fel de fel de întrebări fără răspuns.

— Ţi-e foame?

— Sunt de-a dreptul flămândă. Unde mergem?

Jim îi spuse numele unui restaurant de care Brandy auzise, dar în care nu intrase niciodată.

— Îţi place restaurantul?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată acolo.

— Ai fi preferat să mergem în altă parte?

— Nu... De fapt, credeam că vom cina la tine acasă.

Nu ştiam că rişti să te afişezi cu mine.

— Crezi că îmi este ruşine cu tine?

— Nu, dar mă gândeam că n-ai chef de priviri indiscrete.

Jim tăcu puţin şi izbucni în râs.

— De ce râzi?

— Nu credeam că ai fi avut atâta încredere în persoana mea, încât să acepţi o invitaţie la mine acasă.

Nici eu n-aş fi avut încredere în mine!

Brandy se înroşi, imaginându-şi o scenă de dragoste dintre ea şi Jim.

— N-ai nimic de spus?

— Nu, spuse ea calmă.

— Nu te înspăimântă ideea?

— Nu, spuse ea sincer.

Jim tăcu.

— Aş fi preferat să nu-mi spui asta, zise el încet.

— De ce?

— Pentru că poate până la urmă vom ajunge la mine acasă. Nu este timpul pierdut. Dar este prea devreme pentru tine.

Poate că Jim avea dreptate. Nici ea nu se obişnuise cu ideea că se îndrăgostise de el. Cu câteva zile în urmă, îşi dorea să nu-l mai vadă niciodată.

Evenimentele se succedau cu o viteză ameţitoare.

— Cum este restaurantul? întrebă ea.

— Plăcut. Este frecventat de personalităţi, aşa că nu vom face senzaţie.

Aşa era. Câteva minute mai târziu intrară în restaurant, întâmpinaţi de patron. Jim fu recunoscut imediat, dar nimeni nu veni să-i ceară autografe sau interviuri.

— Domnule Corbett, ce onoare să vă avem printre noi în această seară, îi întâmpină patronul.

— Mulţumim. Am dori o masă retrasă de două persoane.

— Desigur, domnule.

Se îndreptară spre colţul salonului principal. Deşi majoritatea clientelei era formată din personalităţi marcante, toată lumea întorcea capul după ei.

Brandy ştia că toţi se întrebau cine era acea necunoscută care se ţinea de braţul lui James Corbett.

Formau un cuplu contrastant. Jim era înalt, emana forţă şi masculinitate,

iar Brandy era firavă, fragilă, micuţă de statură, dar foarte feminină. Ea purta un compleu crem, care contrasta puternic cu costumul lui negru.

Jim îi oferi un scaun, ajutând-o să se aşeze, apoi o sărută pe gât, acolo unde pulsul era fierbinte, transmiţ ându-i fiori de plăcere şi surpriză de-a lungul spatelui.

Ruşinată, privi în jur, observând câteva cupluri care şuşoteau şi îi priveau pe furiş, comentând probabil gestul lui Jim.

— Nu trebuia să faci asta, spuse Brandy.

Admiratoarele tale vor deveni geloase.

— Şi la fel toţi bărbaţii din încăpere.

— Nu-i adevărat, protestă ea timid, îndreptându-şi atenţia asupra meniului.

— Ba da. Dacă ai şti ce priviri îţi aruncau când treceam printre mese! Orice bărbat de aici ar schimba fericit locul cu mine. Acuma ştiu că trebuie să se pună cu mine.

— Nu. M-au văzut cu tine şi presupun că sunt o persoană celebră, şi încearcă să-şi dea seama cine.

— Poate şi asta.

— Doriţi un cocteil aperitiv? întrebă chelnerul înclinându-se respectuos.

Comandară nişte băuturi şi se priviră în linişte, studiindu-se, încercând să tatoneze terenul.

— Ai avut o zi grea? întrebă Brandy.

— Da. Se vede? Am filmat nişte scene în care trebuia să alerg, să mă lupt, să mă tăvălesc prin praf. Mi-am descoperit muşchi de mult uitaţi.

— Stai prost cu condiţia fizică?

— Îmbătrânesc, spuse el sincer şi simplu.

Chelnerul le aduse băuturile.

— Da, ce să spun! Tare bătrân eşti. Câţi ani ai? Treizeci?

— N-ai citit multe despre mine. Am treizeci şi patru.

— Jim, iubitule! ciripi cristalin din spatele lui

Brandy o voce feminină cunoscută.

Lareine Evans se apropie de masa lor. Rochia fabuloasă de dantelă neagră pe care o purta nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. În comparaţie cu

ea, Brandy se simţea ca o şcolăriţă.

Jim se ridică în picioare, lipsit de expresie. Brandy nu ştia dacă el se bucura s-o vadă sau dacă era enervat de apariţia ei.

Lareine îşi puse o mână cu manichiura perfectă, vopsită într-o culoare sângerie, pe pieptul lui Jim şi-l sărută apăsat pe obraz.

— Vai, ce ţi-am făcut! exclamă ea, pocnind din palme.

Începu să-i scotocească cu familiaritate prin buzunare şi scoase o batistă cu care îi şterse urmele roşii de ruj de pe obraz.

— Gata, dragă. S-a dus.

— Mulţumesc, Lareine, spuse el, luându-i cu un gest neceremonios batista din mână.

— Sunt foarte supărată pe tine, dragule. Ai fugit azinoapte fără să spui o vorbă.

— Era târziu. O cunoşti pe domnişoara Ames?

Lareine îşi întoarse spre ea o privire rece şi plictisită.

— Sigur. Brandy, nu? Îmi amintesc numele ăsta neobişnuit.

Comentariul lăsa de înţeles că numele era singurul lucru pe care şi-l mai amintea actriţa despre Brandy.

— Corect, doamnă Evans.

— Spune-mi Lareine, insistă ea. În fond avem ceva în comun, nu-i aşa? adăugă ea insinuant, privindu-l tăios pe Jim.

Brandy se înroşi. Lareine voia să spună că amândouă îl doreau pe Jim. Dar asta le făcea într-un fel rivale. Şi pe lângă sclipitoarea actriţă, ea se simţea ca răţuşca cea urâtă.

— Jim, să ştii că de data asta te iert că n-ai venit la petrecerea mea, deşi mi-ai promis că îţi vei face timp să treci pe acolo.

Ce petrecere? Jim nu-i spusese despre nicio petrecere.

Despre ce petrecere vorbea Lareine?

— În seara asta era? întrebă el, cu o privire plictisită.

Am uitat complet, Lareine.

— Vai, dragă, ce rău eşti! Ai uitat când ţi-am spus că ne vom întâlni toţi aici?

Inima lui Brandy se strânse dureros. Jim nu-i spusese despre nicio

petrecere. Şi dacă ştia că urma să se întâlnească cu invitaţii şi cu Lareine în acel restaurant, însemna că temerile ei erau reale. Jim o folosea! Nu putea să creadă că toate erau simple coincidenţe.

— Ceilalţi invitaţi sunt în salonul alăturat, spuse actriţa. Haide, nu vii şi tu? Ia-o şi pe Brandy.

— Nu, mulţumesc. Prefer să cinez liniştit aici, împreună cu invitata mea.

— Prostii! Toate tinerele adoră petrecerile, nu-i aşa,

Brandy?

Ea ce ar fi trebuit să spună? Îl privi pe Jim, dar el se uita la bruneta aceea languroasă. Făceau o pereche perfectă. Ce căuta ea acolo? Să refuze? Să accepte? Nu voia să intervină între ei, deşi o durea faptul că Jim o folosea.

Simţindu-se trădată, Brandy preferă un răspuns evaziv, dorind să pară că n-o deranja.

— Nu neapărat.

— Vai, Jim, şopti ea suficient de tare încât să se facă auzită de Brandy. Cred că se teme de tine. Nu vrea să te supere. Vrea ca tu să fii cel care alege.

Nu! Brandy voia să ia cina singură, alături de Jim.

Fără altă companie. Probabil că Jim îşi dădea şi singur seama de asta.

— Nu contează, pufni ea furioasă, rănită şi confuză.

— Vezi? Vrea să vină! exclamă triumfătoare Lareine.

Îi este ruşine să-ţi spună.

— Atunci, spuse Jim, strângând din dinţi, venim.

Hai, să mergem, Brandy.

Bruneta zâmbi satisfăcută.

— Trebuia să-mi spui că vrei să ne alăturăm petrecerii, îi şopti dur Jim.

— Dacă voiam să vin, ţi-aş fi spus! Dar mi-a fost clar că tu ai fi vrut să mergem.

— Eu?

— De asta m-ai adus aici, nu?

— Doamne, Brandy! oftă Jim râzând. Mereu înţelegi lucrurile pe dos!

— Vrei să spui că n-ai fi vrut?

— Nu! Preferam să cinez în compania ta.

Normal. Ce putea să-i spună? Jim îşi dăduse seama că Brandy se îndrăgostise de el. Şi era un bărbat politicos.

N-ar fi putut s-o rănească, mărturisindu-i adevăratele dedesubturi ale acţiunilor lui.

Intrară în salonul în care se ţinea petrecerea, fiind imediat înconjuraţi de invitaţi gălăgioşi care îi întâmpinară cu urale. Erau doar zece inşi, cu excepţia ei şi a lui Jim.

Primul lucru pe care-l remarcă Brandy fu acela că erau mai mulţi bărbaţi decât femei. Şi puţinele femei invitate erau palide în comparaţie cu actriţa. Asta era mâna lui Lareine. Îi plăcea să fie înconjurată de admiratori, fără potenţiale concurente feminine periculoase.

Brandy nu recunoscu pe nimeni întâlnit pe platourile de filmare. Probabil erau prietenii actriţei.

Toţi aruncau priviri uimite, de la ea, la Jim şi la

Lareine. Legătura dintre Jim şi Lareine nu le era necunoscută.

Brandy se simţi stingheră printre ei. Râsetele artificiale din jurul ei, stropite cu băuturi alcoolice din abundenţă, o făceau să se simtă prost. Se strânse mai aproape de Jim, deşi Lareine încercase de nenumărate ori să-i despartă.

Actriţa porni o discuţie cu Jim în legătură cu filmările din acea zi, despre care Brandy nu cunoştea amănunte şi de aceea nici nu putea interveni. Nu că ar fi făcut-o. Oricum, simţea că în compania actriţei n-ar fi avut mare lucru de spus.

Pe scaunul liber de lângă ea se aşeză un tânăr, cu doi sau trei ani mai mare decât ea.

— Bună, spuse el, zâmbind fals prietenos.

Brandy simţi că sub acel surâs nesincer se ascundea ceva putred.

— Bună.

— Eu sunt Bryce Conover. Tu eşti Brandy. Am reţinut bine, nu?

— Da, spuse ea privindu-l pe Jim să vadă dacă observase apariţia acelui tânăr.

Dar Jim părea să nu aibă ochi decât pentru

Lareine.

— Ştiu că nu-ţi aminteşti de mine. Ne-am cunoscut ieri, când l-ai vizitat pe Jim la filmări.

— Îmi pare rău. Am cunoscut atâta lume...

— Nu-i nimic, înţeleg. Vrei să dansăm?

Din boxe răzbătea în surdină muzica suavă a unei melodii lente.

Iniţial se gândi să refuze, dar privindu-l din nou pe

Jim, care nici de data asta n-o observase, se hotărî:

— Da.

Bryce îi zâmbi triumfător lui Jim, care întorsese capul şi îi privea surprins.

— Am invitat-o pe Brandy la dans. Nu te superi, nu-i aşa, Jim?

— Sigur că nu se supără, interveni Lareine, punându-ş i o mână posesivă pe piciorul lui.

Bryce nu mai aşteptă confirmarea lui Jim şi o conduse pe Brandy pe ringul de dans. Brandy încercă să se ţină cât mai departe de el, evitând pe cât posibil contactul fizic direct cu acel tânăr ciudat.

— Ar trebui să-l laşi în pace, spuse Bryce, observându-i privirile pe care i le tot arunca lui Jim.

Corbett este al lui Lareine.

— Serios? Şi el ştie asta? întrebă ea cu răceală, privind pierdută în gol.

— Toată lumea ştie, zâmbi el superior. Ei, acum sunt un pic certaţi, dar aşa se întâmplă atunci când se întâlnesc două personalităţi puternice. Dar sub masca asta sunt foarte atraşi unul de celălalt.

— Înţeleg, spuse ea cu indiferenţă. Şi care este rolul meu în toată povestea?

— Tu eşti blonda inocentă. Lareine este seducătoarea.

Doar în filme eroii se îndrăgostesc de blondele inocente. În realitate este invers. Eşti folosită, dragă, mai precis.

Deşi n-ar fi vrut să creadă asta şi inima îi spunea că nu era aşa, faptele erau evidente şi se desfăşurau cu claritate sub ochii ei.

Melodia se termină şi Brandy vru să se smulgă din braţele lui Bryce, dar tânărul o apucă strâns de mână şi îi şopti:

— Începe altă melodie. Nu vezi că nu eşti dorită acolo? Hai mai bine să dansăm.

Ochii ei verzi se îndreptară spre Lareine care stătea aplecată cu tot trupul peste Jim. Decolteul rochiei de dantelă i se desfăcuse, dezvelindu-i sânii plini exact sub nasul lui Jim.

La vederea spectacolului, Brandy se smulse furioasă din strânsoarea lui Bryce.

— Eşti o proastă, Brandy, îi şopti acuzator Bryce.

Lareine o să te sfâşie!

Când se apropiară de masa lor, Jim o privi indiferent şi rece. Bryce îşi pusese mâna în jurul taliei lui

Brandy şi zâmbea admirativ, făcându-i cu ochiul lui

Jim, în ciuda celor spuse mai devreme. Probabil că Jim se simţea uşurat că scăpase de ea în mod onorabil, pentru că nu păru deranjat de atenţia pe care i-o acorda

Bryce.

Înainte să ajungă la masă, un bărbat în costum i se aşeză în cale, blocându-i drumul.

— Bună seara, domnule Corbett, spuse el, punându-ş i mâinile pe umerii lui Jim. Doamnă Evans!

— Domnule Spencer! Ce surpriză! spuse Jim pe un ton deloc surprins.

— Este un jurnalist renumit, îi explică Bryce lui

Brandy. Conduce un cunoscut ziar de scandal.

— Şi ce caută aici?

— Nu ştiu. Cred că a mirosit ceva. Oricum, are mare trecere printre vedete. Şi este în avantajul lor. Dacă se pun rău cu el, este în stare să le distrugă cariera.

— S-ar părea că am nimerit în mijlocul unei petreceri, nu-i aşa? spuse bărbatul făcând un gest larg spre mijlocul salonului. Se anunţă vreo logodnă, sau mi se pare mie? întrebă el, zâmbind spre Lareine şi făcându-i cu ochiul lui Jim.

— Doamne, nu! Domnule Spencer, la ce vă gândiţi!

Zâmbi fals ruşinată actriţa. Este doar o mică petrecere.

Sărbătorim sfârşitul de săptămână.

— Ce păcat. Speram că se oficializează ceva între voi doi. Când să ne aşteptăm la fericitul eveniment? Vreau să am exclusivitate.

— Domnule Spencer, spuse Jim, ridicând un pahar de lichior, eu şi domnişoara Evans lucrăm la acelaşi film. Este normal să fim văzuţi des împreună. Doar suntem colegi de breaslă. Dacă va fi vorba de aşa ceva, promit că veţi fi primul care va afla. Dar, deocamdată, nu este cazul să vă ambalaţi prea tare.

— Corect, întări Lareine. Eu şi Jim suntem foarte buni prieteni.

— O să vă citez într-un articol, spuse ziaristul, răzând baritonal.

Inima lui Brandy se opri în loc. „Foarte buni prieteni“

putea avea multe semnificaţii. Îl urmări atentă pe bărbatul acela, care de altfel îi făcuse o impresie proastă. O dată cu el i se spulberaseră şi ultimele speranţ e. Jim se întoarse spre ea, prinzându-i privirea îndurerată.

Brandy încercă să pară degajată şi nepăsătoare. Ar fi vrut să se ascundă, să fugă. Dar mândră, cu bărbia ridicată, îşi reluă locul la masă, alături de Jim. Nu trebuia să-i arate slăbiciune. Nu voia să pară o laşă.

Fără s-o mai întrebe altceva, Jim chemă chelnerul, comandând cina. Brandy acceptă bucuroasă oferta, sperând ca seara aceea umilitoare să se sfârşească cât mai repede.

Oaspeţii protestară, dar Lareine, fiind o femeie vicleană, nu se împotrivi. Se vedea clar că ar fi făcut orice ca să nu-l piardă pe Jim.

CAPITOLUL 8

Lareine îi aranjă la masă, aşezându-l pe Jim între ea şi Brandy. Şi din nou monopoliză conversaţia. Deşi

Jim o încurajă de câteva ori pe Brandy să se alăture în discuţie, ea preferă să nu intervină. Discuţia se învârtea în jurul meseriei de actor, despre care ea nu ştia nimic. Aşa că deveni din ce în ce mai tăcută şi mai deprimată.

După ce terminară de mâncat, se întinseră la cafele.

Chelnerul le umplu ceştile de două, trei ori, iar

Brandy începu să se întrebe cât avea să mai dureze.

La un moment dat, scăpând un mic oftat, îi atrase atenţia lui Jim, care imediat împinse ceaşca din faţă şi se ridică de pe scaun.

— Ce faci? întrebă Lareine.

— Brandy, hai să plecăm.

— Aşa de repede? întrebă din nou actriţa. Abia acum se încinge distracţia.

— Nu mai sunt chiar aşa de tânăr. Am avut o zi obositoare. Trebuie s-o conduc pe Brandy acasă. Se pare că nici ea nu mai rezistă.

Brandy confirmă bucuroasă. Îşi luară la revedere scurt şi părăsiră restaurantul în tăcere. Aproape tot drumul nu scoaseră niciun cuvânt.

Se întreba de ce Jim era aşa de tăcut. Dar nu trebuia să-i pese. Ce, lui Jim îi păsa de ea?

Dar cu toate astea, nu era indiferentă. Era o prostie, dar se îndrăgostise de el şi nu avea cum să nege acest lucru.

Privi pe fereastră, amintindu-şi cât de bine începuseră seara. Asta înainte să apară Lareine. Şi de atunci se simţise folosită.

Jim încetini viteza şi opri pe marginea drumului.

— De ce ne-am oprit aici?

Jim se răsuci spre ea, sprijinindu-se cu spatele de uşă şi cu braţul stâng de volan.

— Vreau să ştiu ce se petrece cu tine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Te-ai retras într-o carapace şi vreau să ştiu de ce.

— Greşeşti, spuse ea, privind în gol.

— Tăcerea ta spune altceva.

— Tăcerea mea! râse ea amar. Nu mi-ai adresat un cuvânt de când am plecat de la restaurant!

— Având în vedere faptul că nici tu n-ai scos niciun cuvânt la masă, am considerat că nu este cazul să te deranjez. Presupun că te frământă ceva. Ce ai? De ce eşti supărată?

Brandy îşi strânse buzele furioasă. Ar fi vrut să-i arunce în faţă adevărul. Să îi spună cât de mult îl iubea! Şi cât de geloasă era pe Lareine.

— Nu sunt supărată.

Cu o mişcare bruscă, Jim îi apucă bărbia, întorcându-i faţa spre el, aşa de aproape, încât îi vedea fiecare nuanţă a ochilor lui negri, scăldaţi de razele lunii.

— Spune-mi! ordonă el.

— Nu-mi place să fiu folosită.

— Folosită? Asta crezi tu că fac? Că te folosesc?

— Jim, te rog... spuse ea exasperată. Scuteşte-mă de protestele astea inocente. Crezi că sunt oarbă?

— Încep să-mi pun întrebări. Şi cum ţi se pare ţie că te folosesc?

— Nu este evident? Ştiu de ce m-ai invitat în seara asta la restaurant. Nu are rost să te mai ascunzi după deget.

— Nu te înţeleg. De ce nu-mi spui clar care este problema?

— Mă refer la Lareine şi la farsa ridicolă din seara asta.

— Înţeleg, spuse el acru. Ai tras nişte concluzii despre relaţia mea cu Lareine.

— Da. Nu vrei să mă duci, totuşi, acasă?

— Şi presupun că vrei o explicaţie? Ei bine, nu-ţi voi da niciuna.

— Nu vreau! izbucni Brandy.

Jim o prinse cu forţă de braţe şi o scutură violent, apropiindu-se ameninţător de faţa ei. Apoi dintr-un impuls nestăvilit, îşi lipi buzele de ale ei, strivindu-i-le.

Brandy se luptă câteva secunde icnind neputincioasă, împingându-l din

toate puterile.

Durerea deveni o dulce tortură. Încet, Jim slăbi strânsoarea şi Brandy începu să-i răspundă, la început timid, iar apoi din ce în ce mai înflăcărat. Închise ochii abandonându-i-se total.

Îşi lăsă capul pe spate, oferindu-şi gâtul lui Jim.

Respira sacadat, la început din cauza fricii, apoi din cauza dorinţei. Buzele lui explorau curbura gâtului ei firav, sărutându-i pulsul fierbinte al venelor albăstrui.

Cu o mişcare la fel de bruscă şi posesivă ca la început, Jim o cuprinse în braţe. Brandy îşi lăsă capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice şi regulate ale inimii. Jim îşi trecu mâna prin părul ei blond şi mătăsos, îi mângâie spatele, gâtul şi coborî pe spate, provocându-i valuri de fiori şi excitaţie. Brandy se simţea ca într-un leagăn al dragostei.

— Jim, şopti ea.

— Şşş. Înţelegi de ce n-am vrut să te duc la mine acasă?

— Da, spuse ea pe un ton plin de regrete.

— În maşină, mai ai timp să te răzgândeşti.

— Eu să mă răzgândesc sau tu?

— Brandy? Mereu eşti aşa de nesigură de atracţia ta?

— Nu. Doar cu tine sunt aşa, şopti ea, evitându-i ruşinată privirea.

Jim o privi cu drag, zâmbindu-i cald. Era aşa de inocentă şi de pură!

— Mai bine te duc acasă.

Înainte ca Brandy să protesteze, Jim porni motorul şi se încadră pe drumul spre fermă. Îi luă mâna cu un gest firesc şi începu să-i povestească despre filmul pe care-l făcea.

Brandy îşi aminti că aceeaşi discuţie o purtase Jim mai devreme şi cu Lareine. Gestul lui îi încălzi inima.

De data asta se simţea importantă pentru el. Şi îl iertă pentru comportamentul din seara aceea. Dacă ar fi fost mai cooperantă, Jim ar fi atras-o cu siguranţă în discuţie şi ea nu s-ar mai fi simţit aşa de stingheră.

Nici nu simţi când se scurse timpul în drum spre casă. Ajunseseră prea repede şi lui Brandy îi păru rău.

Tatăl ei îi lăsase lumina din hol aprinsă.

— Brandy... spuse Jim, fără să oprească motorul.

— Nu este chiar aşa de târziu. Nu vrei să intri şi să bem o cafea?

— Nu. Am multă treabă mâine. Trebuie să mă culc devreme.

— Ce treabă? Mâine nu aveţi filmări.

— Nu, dar trebuie să studiez scenariul şi apoi trebuie să mă întâlnesc cu Don, ca să discut nişte detalii.

O să am o zi plină şi destul de agitată.

— Sigur, la asta nu m-am gândit, zâmbi ea dezamăgită.

Sperase să se întâlnească a doua zi cu Jim, dar se părea că nu avea timp de ea.

— La ce oră te trezeşti mâine?

— De ce?

— Aş vrea să călărim puţin prin deşert, până nu se face prea cald.

— Sigur!

— Cinci şi jumătate este prea devreme?

— Perfect! exclamă ea încântată.

— O să vin să te iau.

Jim se aplecă uşor spre ea şi o sărută încet, gustându-i buzele.

— Noapte bună, Brandy. Pe mâine.

Brandy coborî din maşină ameţită şi aşteptă ca Jim să dispară din raza ei vizuală, înainte de a intra în casă.

Deşi Jim nu-i dăduse nicio explicaţie despre legătura lui cu Lareine, Brandy simţea că putea să aibă încredere în el. Nu ştia de ce, dar i se păruse că în seara aceea, în maşină, totul fusese prea perfect, ca

Jim să n-o considere o persoană importantă în viaţa lui.

*

* *

Fredonând acordurile unei melodii ascultate în restaurant seara trecută, Brandy îşi umplu un pahar cu suc proaspăt de portocale pe care îl bău dintr-o suflare.

— Brandy! exclamă surprins tatăl ei din uşa bucătăriei. Am auzit zgomote şi am coborât să văd cine este. Credeam că sunt hoţii. Ce-i cu tine trează la ora asta?

— Bună dimineaţa, tată, spuse ea vioaie, sărutându-l pe obraz.

— Dimineaţa? Este ora cinci! Te mai întreb o dată.

De ce te-ai trezit aşa de devreme?

— M-a invitat Jim la o plimbare prin deşert cu caii.

Trebuie să vină din clipă în clipă să mă ia.

— Aşa devreme?

— Este ora... cinci şi jumătate!

— Da, dar nici n-a răsărit soarele.

De afară se auzi în liniştea dimineţii un tropăit de cal. Brandy privi pe fereastră şi apucându-şi din zbor haina, spuse:

— Gata, tată, a venit. Să-i spui mamei că am făcut eu cafeaua. Nu trebuie decât s-o mai încălzească.

— Brandy?

— Da, tată, spuse ea, oprindu-se în uşă.

— Ştii de ce se zice dimineaţa devreme că „se crapă de ziuă“?

— Nu. De ce?

— Pentru că practic eşti nevoit să te rupi din aşternuturi, ca să te scoli din pat.

— Da?

— Şi doar două lucruri te pot determina să faci asta. Ştii care?

— Nu. Spune-mi tu.

— Banii sau dragostea, spuse el, făcându-i cu ochiul. Presupun că la tine nu este vorba de bani.

— Corect! râse Brandy, dispărând pe uşă.

Jim descălecase şi o aştepta lângă un cal superb, pur-sânge arab, de culoare vineţie. Se vedea că era foarte bine îngrijit.

— Bună dimineaţa, Brandy.

— Bună dimineaţa.

— Eşti gata?

— Grajdul este în spatele casei. Mă duc să-mi scot calul şi să-i pun şaua.

O lumină lăptoasă începuse să se întrezărească la orizont, spre est, când porniră la drum. Deşertul părea inert, scufundat în linişte şi calm.

— Este superb, nu-i aşa? întrebă Brandy.

— Da, aprobă Jim.

Călăriră în tăcere, bucurându-se de respiraţia noii zile. O lumină purpurie începuse să se întindă peste infinitul albastru. Soarele răsări maiestuos, binecuvântând cu razele sale nisipul rece al deşertului.

Jim îşi struni calul, oprindu-se în vârful unui deal.

— N-am văzut niciodată un răsărit de soare ca ăsta, spuse Brandy.

— Deşertul, spuse Jim coborând cu eleganţă din scări, ne ajută să înţelegem adevărata dimensiune a vieţii. Abia aici îţi dai seama ce făptură neînsemnată este omul. Valorile materiale nu mai sunt importante.

Nimic pe lumea asta nu poate înlocui asemenea peisaje. Deşertul mă ajută mult în meseria mea. Mă ţine cu picioarele pe pământ.

— De asta îţi place să călătoreşti prin deşert? Este mai mult decât o nevoie de intimitate?

— Câte puţin din fiecare. Mergem mai departe?

Întrebă el, urcându-se pe cal.

— Da, spuse Brandy pornindu-şi calul. Cât mai filmezi în Tucson?

— Cel mult o lună.

— Şi apoi?

— Mă întorc la Los Angeles pentru montaje spuse el, încercând să-şi dea seama cât era ceasul după soare.

Brandy ştia că plecarea lui era inevitabilă, dar ar fi vrut să mai rămână. Nu se simţea pregătită pentru o despărţire de Jim. Abia se obişnuise cu ideea că se îndrăgostise de el.

— Şi după ce termini filmul?

— Am semnat un contract pentru un alt film, care începe imediat după ce termin cu ăsta. Şi dacă Don nu se potoleşte cu angajamentele, nu voi avea timp nici să respir.

— Şi unde o să filmezi?

Jim o privi cu regret, realizând esenţa întrebării.

— Oricum, nu în Arizona.

— Da... spuse ea pe un ton ostenit. Călătoreşti mult, nu-i aşa? Trebuie să fie tare interesant să vezi atâtea locuri minunate.

— Da. Îmi plăcea să călătoresc.

— Şi acum?

— Acum... oftă el. Acum trebuie să ne întoarcem spre casă, evită el răspunsul.

Brandy presupuse că nu era pregătit să-i răspundă la acea întrebare. Poate că nici el nu cunoştea răspunsul.

Era oare din cauza ei sau din cauza lui Lareine?

Confuză şi frustrată, îşi strânse buzele şi dădu pinteni calului, ţâşnind ca o săgeată pe lângă Jim.

— Te provoc la întrecere! Prinde-mă dacă poţi!

Strigă Brandy râzând.

Era la câţiva metri buni înaintea lui, când calul vineţiu al lui Jim, se cabră şi o luă la galop, urmărind-o.

Cei doi cai goneau nebuneşte prin deşert, stârnind un nor de praf sub copite, care păreau că abia ating pământul.

Rashad era un bun alergător, dar nu reuşi să conducă mult timp. Pur-sângele vineţiu preluă conducerea şi Jim prinse zăbala lui Rashad, forţându-l să se oprească.

— La început am fost pe primul loc! gâfâi

Brandy.

— Nu aveaţi nicio şansă în faţa calului meu. Provine din părinţi campioni, are pedigree şi a câştigat câteva concursuri.

— Nu este corect! Ai oprit cursa exact în momentul în care m-ai întrecut.

— Da. Asta înseamnă că n-am câştigat?

— Ai trişat! ameninţă ea cu degetul arătător.

— Asta este viaţa! râse Jim. E timpul să-mi primesc premiul.

Jim se apropie de ea şi o sărută. Speriaţi de atingere, caii se îndepărtară neliniştiţi, despărţindu-i.

— Dacă ştiam că ăsta este premiul, pierdeam mai uşor, râse Brandy.

— Mmm, interesant!

Lăsară caii în voie pentru a se linişti şi ei se bucurară de plimbarea în drum spre casă.

— Dacă nu intervine ceva, săptămâna asta am un program foarte încărcat. O să lucrez până seara târziu şi nu ne vom mai vedea decât la

sfârşit de săptămână.

O să te sun eu.

— Bine, înţeleg, spuse ea dezamăgită.

Brandy sperase ca Jim să-şi facă timp şi pentru ea, sau s-o mai cheme pe platoul de filmare. Într-un fel, se simţea dată la o parte.

Colţii geloziei începură s-o roadă, dându-şi seama că Lareine avea să-l vadă în fiecare zi.

CAPITOLUL 9

— Brandy, te caută cineva la telefon, spuse Karen preluând zâmbitoare clientul de la tejghea.

— Cine?

— El, şopti ea misterioasă.

Cu o voinţă de fier, Brandy se străduí să nu alerge din tot sufletul la telefon. Trecuseră două zile de la plimbarea din dimineaţa aceea cu Jim şi el nu dăduse niciun semn de viaţă. Nu se aşteptase s-o sune la serviciu.

Respiră adânc, potolindu-şi bătăile inimii şi răspunse:

— Alo?

— Brandy? Sunt eu, Jim, se recomandă el, ca şi cum ea nu l-ar fi recunoscut. Sper că nu vei avea probleme că te-am sunat la serviciu.

— Nu. Deloc.

— Eşti liberă în seara asta?

— Da, spuse ea simţind cum îi tresaltă inima.

— Ştiu că te anunţ cam târziu, dar sper că poţi veni la căsătoria unor colegi de-ai mei. Ginny Baker, secretara de platou, se căsătoreşte cu Tom Mewade, unul din cameramani. Şi echipa de filmare vrea să dea o petrecere în cinstea lor. Vrei să vii cu mine?

Brandy se gândi dacă Jim n-o va folosi din nou pentru a o face geloasă pe Lareine, pentru că simţea că nu mai putea suporta asemenea umilinţe.

— Brandy?

— Da, scuză-mă, eram atentă la altceva, minţi ea. De ce n-o inviţi pe Lareine? Toată lumea spune că faceţi o pereche frumoasă. Şi pe lângă asta, eu nu cunosc pe nimeni de la petrecere.

— Dacă voiam s-o iau pe Lareine la petrecere, nu te-aş fi invitat pe tine, nu? O să vină câţiva invitaţi pe care i-ai cunoscut pe platou, iar cu restul vei face cunoştinţă. Nu văd de ce să-ţi faci asemenea probleme.

Vrei să vii sau nu?

— Da...

— Bine. Las vorbă la poartă să te primească. Să vii între şase şi şapte.

— Bine.

— Acum nu pot să mai vorbesc. Pauza s-a terminat.

Ne vedem diseară.

Brandy privi uimită receptorul din care răzbătea tonul. Jim îi închisese fără să-şi ia la revedere. Se supărase pe ea. De ce oare? Ea ar fi trebuit să fie cea supărată.

Ziua trecu greu pentru ea, frământându-şi mintea cu întrebări şi îndoieli.

Puţin după ora şase, parcă în faţa porţii principale a oraşului vechi. Rămase în maşină câteva minute cu motorul pornit, întrebându-se dacă era bine ceea ce făcea. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit.

Cu toate astea, îşi făcu curaj şi coborî din maşină, îndreptându-se spre poartă.

O aştepta acelaşi bărbat care le întâmpinase pe ea şi pe Karen în ziua în care vizitaseră platourile.

— Bună seara, domnişoară Ames, o întâmpină portarul.

Vă aşteptam.

— Am fost invitată de domnul Corbett, zâmbi ea amabilă.

— Ştiu. Mi-a comunicat, spuse el, făcând semn unui bărbat îmbrăcat în cowboy să se apropie. Aşteptaţi puţin. Troy, condu-o te rog pe domnişoara Ames la petrecere.

Bărbatul care o escorta era mai în vârstă decât Dick

Murphy, dar la fel de amabil şi politicos.

— A şi început petrecerea? întrebă uimită Brandy, auzind gălăgie, râsete şi muzică.

— De două ore.

— Aşa devreme? Dar domnul Corbett mi-a spus să vin la şase.

— Da, pentru că el a fost nevoit să filmeze până mai târziu. Nu cred că mai are mult şi termină.

Când se apropiară de mulţimea de invitaţi petrecăreţi, o figură familiară şi nesuferită se separă de grup şi se îndreptă spre ei. Era Bryce Conover.

— Măi, măi, măi! râse batjocotritor Bryce. Uite cine vine! N-o fi blonda inocentă gata să-şi încerce din nou norocul?

— Bună seara, domnule Conover, îl salută rece

Brandy.

— Spune-mi Bryce. Gata, Smith, zise el, făcând un gest nerăbdător din mână. Dispari.

Bărbatul se înclină scurt, nemulţumit, şi o salută zâmbind pe Brandy, care îi răspunse la fel de amabil.

— Eşti necioplit... Bryce! îi aruncă ea observaţia peste umăr, cu un gest mândru din bărbie.

— De ce spui asta? zâmbi el amuzat.

— Puteai să fii mai politicos.

— Pentru ce?

— Cum pentru ce? Din respect! Trebuie să ai un motiv anume ca să fii drăguţ cu cei din jur?

— Sigur, spuse el, luând-o forţat de braţ.

— Şi ce scop ai de te porţi aşa de frumos cu mine?

— Un scop nobil!

— Serios? zâmbi Brandy neîncrezătoare.

— Lareine mi-a cerut ajutorul. M-a rugat să te distrez bine în seara asta. Nu pot s-o refuz.

— De ce nu poţi s-o refuzi? Te-ai îndrăgostit de ea?

— Nu, râse Bryce zgomotos. O fac pentru că târfa aia brunetă îşi face loc cu coatele în cercurile înalte.

Personal, nu cred că are cine ştie ce talent, dar se va descurca. Este bine să-ţi faci asemenea relaţii. O să mă ajute să răzbat mai uşor în jungla asta a cinematografiei.

Nu se ştie niciodată. Poate mă propune pentru nişte roluri mai serioase.

— La tine primează interesul! pufni Brandy cu dispreţ.

— Nu. Primează hotărârea şi dorinţa de afirmare.

Este cu totul altceva. Scopul scuză mijloacele. Hai mai bine să ne luăm ceva de băut.

— Prefer să-mi iau singură.

— Nu, nu, nu, râse Bryce. În seara asta voi fi umbra ta. Nu scapi tu aşa uşor de mine. Hai, fi fată bună şi încearcă să te simţi bine alături de mine.

— Nu, mulţumesc.

— Speri că te va salva James Corbett? râse el sarcastic.

— El m-a invitat.

— Te-ai întrebat de ce a făcut-o? întrebă el, luând-o din nou de braţ şi forţând-o să meargă spre bar.

Refuză şampania oferită cu insistenţă de Bryce şi comandă un suc rece de fructe. Apoi începu să-l caute din priviri prin mulţime pe Jim. Nu-l vedea nicăieri.

— Uită-l, dragă, şi distrează-te.

— Ce-ar fi să mă laşi în pace?

— Nu pot să te neglijez. Ia te uită! Brandy, i-ai cunoscut pe Tom şi Mary?

Bryce făcu prezentările, fără să specifice că Brandy era invitata lui Jim.

Se bucura că cel puţin prezenţa cuplului îndepărtase atenţia enervantă pe care i-o acorda

Bryce. Cu toate astea, încă o mai ţinea de braţ. Încercă de câteva ori să se elibereze, dar nu reuşi.

Îi aruncă priviri furioase lui Bryce care se făcu că nu pricepe mesajul şi o strânse mai tare în braţe, zâmbind.

— Mă bucur să văd că te-ai integrat bine, spuse Jim din spatele ei.

Brandy se întoarse spre el. Sclipirea din ochii lui era elocventă. Îşi crease o impresie greşită şi Bryce i-o întărea, strângând-o la piept.

Jim era însoţit de Lareine, care îi privea cu satisfacţ ie nedisimulată.

— Vai, dragă, nu trebuie să te jenezi, îi spuse

Lareine lui Brandy. Bryce este un adevărat crai.

Brandy se smulse furioasă din strânsoarea lui

Bryce, care o privi cu o expresie jignită.

— Ai terminat de filmat, Jim? îl întrebă ea, încercând să pară degajată.

— Da.

— Cum a fost scena de dragoste dintre tine şi

Lareine? întrebă Bryce făcându-le cu ochiul.

— Minunată, zâmbi Lareine. Şi foarte lungă.

Regizorul ne-a pus s-o repetăm de nenumărate ori, până s-a declarat satisfăcut.

Imaginându-şi-l pe Jim în braţele hrăpăreţe ale actriţei, stomacul lui Brandy se răsculă.

— Iartă-ne, Lareine. Eu şi Brandy trebuie să felicităm mirele şi mireasa, spuse Jim.

Brandy îl privi surprinsă. Nu se aşteptase să scape aşa de repede de prezenţa lui Lareine.

— Spune-i lui Ginny că o să trec pe la ea mai târziu, zâmbi fals actriţa.

Se vedea clar că nu-i convenea, dar nu voia să-l supere pe Jim.

— Sigur, spuse el.

— Să mi-o aduci întreagă, Jim, spuse Bryce făcând un gest brusc spre Brandy.

În acel moment, vinul roşu din paharul lui se vărsă pe rochia verde deschis a lui Brandy, pătându-i decolteul.

Brandy îngheţă.

— Bryce! Ce ai făcut! exclamă îngrijorată Lareine luând batista din buzunarul lui Jim şi ştergând-o repede. Ce prost neîndemânatic eşti!

Grija arătată de actriţă părea incredibilă. Şi totuşi,

La Reine era dornică s-o ajute. Poate până la urmă nu era o fiinţă aşa de nesuferită.

— N-am vrut, Brandy, iartă-mă.

— Degeaba, Bryce. Ai pătat-o! Să vezi ce urâtă o să fie după ce se usucă. Mai bine o spălăm acum. Ce zici,

Brandy? Hai să mergem în rulota lui Jim, spuse actriţa, întorcându-se spre el. Ne dai cheia?

— Ia-o, i-o întinse Jim, surprins de atitudinea ciudată a actriţei.

— Pot să vă ajut? întrebă Marie.

— Nu, răspunse Lareine zâmbind, luând-o pe

Brandy la braţ. Ne descurcăm.

Porniră împreună spre rulotă, sub privirile uimite ale lui Jim.

— Dormitorul este în spate, îi indică actriţa. Eu mă duc la baie să văd dacă avem apă caldă.

Brandy o ascultă, gândindu-se cât de orbită de gelozie fusese. Lareine era o fiinţă foarte grijulie şi atentă. Nu meritase să se poarte cu ea aşa de rece.

— Lareine...

— Da, dragă?

— Îţi mulţumesc.

— Pentru nimic, draga mea, spuse ea, fluturând indiferentă din mână.

Brandy se duse în dormitor şi îşi scoase rochia.

— Te-ai dezbrăcat? întrebă actriţa de pe hol.

— Da.

— Dă-mi-o! Vezi că găseşti în dulap o rochie.

Încearc-o. Poate îţi vine. Până se usucă a ta...

Brandy deschise dulapul şi văzu o rochie roşie cu paiete sclipind printre cămăşi şi costume bărbăteşti. Îngheţă. Ce căutau hainele lui Lareine în dulapul lui Jim? În acel moment realiză de ce actriţa se purtase aşa de amabil cu ea. Planificase cu grijă tot scenariul, ca să-i dovedească pe ce poziţie se afla.

Planul îşi atinsese scopul. Oare Jim ştia că Lareine îşi ţinea rochiile în dulapul lui? Sigur ştia! Era imposibil ca totul să fi fost planificat. Lareine şi Jim erau amanţi! Şi actriţa voia să-i dovedească asta.

Ceva muri în fiinţa ei. Cu gesturi automate, scoase rochia din dulap şi o îmbrăcă. Lareine o privea din cadrul uşii.

— Nu mă întrebi nimic?

— Nu, spuse Brandy ca în transă.

— Credeam că mă vei întreba ce caută rochia mea în dulapul lui Jim.

— Ar trebui să te întreb? Am ştiut dintotdeauna că îl vrei pe Jim.

— Că îl am, nu că îl vreau, o corectă înţepată actriţa.

— Nu-l vrei?

— Dacă îl am, natural că-l vreau.

— Îl vrei sau îl iubeşti?

— Lasă asta. Ideea este că formăm un cuplu perfect.

Brandy îşi aminti de conversaţia cu Bryce şi se încruntă.

— Îl vrei pe Jim pentru că este o stea de cinema şi crezi că te va trage după el, nu-i aşa? Eu îl iubesc pe bărbatul Jim Corbett. Tu îl iubeşti pe celebrul James

Corbett.

— Din păcate cei doi sunt una şi aceeaşi persoană.

Şi eu îi am pe amândoi.

— Şi dacă este aşa, de ce te temi de mine?

— Îmi aminteşti de verişoara mea. Părea o fată dulce şi inocentă, dar ascundea o fire diabolică. Nu vreau să-ţi ofer şansa să-mi strici relaţia cu Jim.

— Îmi pare rău că nu este şi el aici să te audă, să-şi dea seama ce fel de om eşti. Deşi cred că şi-a dat seama. De asta m-a ales pe mine, contraatacă curajoasă

Brandy.

— Să nu exagerăm. Te-a invitat de două ori în oraş, nu te-a cerut de nevastă. Înainte să ne întâlnim cu tine, tocmai îmi spunea cât de rău îi pare că te-a invitat la petrecere. Voia să-ţi spună că este obosit şi să te ducă acasă. Eu zic să te scuteşti de o situaţie penibilă şi să pleci. Oricum eşti în plus. Nu te mai încăpăţâna. Nu vei obţine nimic.

— Ai vrea tu să plec, nu? spuse Brandy cuprinsă de o neaşteptată încăpăţânare.

— Proastă mică ce eşti!

— Destul, Lareine! tună Jim, împingând uşa de la intrare de perete.

Lareine îşi reveni mai repede decât Brandy. Se îndreptă spre Jim şi îi surâse angelic.

— Jim, dragă, tocmai vorbeam cu Brandy despre...

— Ştiu exact despre ce vorbeaţi. Am ascultat toată conversaţia.

Lareine o privi veninos pe Brandy.

— Şi presupun că o să-i iei apărarea târfei ăsteia mici, nu-i aşa?

— Ai făcut o greşeală fatală, Lareine. Ai început să crezi articolele din ziarele de scandal.

— Dar noi...

— Niciodată n-a existat un „noi“, decât în mintea agentului tău de publicitate. Ai venit la mine ca să mă rogi să te ajut să-ţi îmbunătăţeşti imaginea. Nimic mai mult. Îţi propun să-ţi mişti fundul obraznic din rulota mea, înainte să te arunc cu mâna mea afară.

Lareine făcu mândră o piruetă şi dispăru fără alte proteste, trântind uşa după ea. Jim se întoarse pentru prima oară spre Brandy şi o privi amuzat.

— Culoarea asta nu ţi se potriveşte deloc. Cine ţi-a dat rochia asta? Lareine?

— Era în dulapul tău, şopti ea intimidată.

— Presupun că vrei să ştii cum a ajuns acolo.

Lareine mi-a cerut cheia de la rulotă de dimineaţă. Nu ştiam ce treabă avea, dar i-am dat-o, fără alte comentarii.

Dacă realizam mai devreme că pune la cale un plan... Presupun că te-a băgat serios la bănuieli.

— Mi-e teamă că da.

— Brandy? Vrei să repeţi afirmaţia pe care ai făcut-o mai devreme în prezenţa lui Lareine? întrebă el, storcându-i rochia pusă la spălat în chiuvetă.

— Care afirmaţie?

— În legătură cu ceea ce simţi faţă de mine.

Inima ei tresări violent.

— Spuneam că... te iubesc.

— Serios? zâmbi el, ridicând dintr-o sprânceană, privind-o peste umăr. Şi susţii acelaşi lucru în continuare?

— Da.

— Atunci presupun că n-ai nimic de obiectat dacă ne căsătorim în august, spuse el cu falsă indiferenţă.

— Nu! sări fericită Brandy de gâtul lui.

— Îţi convine în august?

— Mai e aşa de mult până atunci!

— Draga mea! spuse el, luând-o în braţe. Vreau doar să fii sigură că şi eu te iubesc la fel de mult cum mă iubeşti tu. Mă crezi?

— Da, suspină Brandy, ştergându-şi o lacrimă.

— Te iubesc, repetă el, sărutând-o.

Brandy i se abandonă cu totul, răspunzându-i cu aceeaşi pasiune şi bucurie, strângându-l în braţe, simţindu-l pentru prima oară doar al ei. Toate îndoielile se risipiseră. Jim îi aparţinea doar ei şi Lareine dispăruse din vieţile lor.

Culorile magice ale apusului din Sonora străbătură prin fereastra rulotei,

binecuvântându-le dragostea.

Sfârşit